

Mật Mã Tây Tạng

Chương 235 : Chương 235: Kết thúc bằng một tấm ảnh - nhìn em một lần đi

Bọn lính đánh thuê vẫn lăm lăm tay súng, bấy giờ mới phát hiện kẻ chủ sự của mình đã chạy mất, còn đang dáo dác nhìn quanh không biết phải làm sao, cả tòa tháp hình trứng đã rung lên bần bật, mặt đất chấn động càng lúc càng mạnh. Chợt có tên hét lớn: "Xem kìa!" Chỉ thấy ở trung tâm Mạn Đà La, quả trứng vàng đã tan chảy, đài sen bên dưới đang phun một thứ vật chất đỏ rực, hệt như pháo hoa ngày Tết nhưng lại có nhiệt độ cực cao. Không ai là không nhận ra, đó chính là dung nham núi lửa đang phun trào.

Lấy hố phun trào đó làm trung tâm, Mạn Đà La đang từ từ tan chảy. Cái hố càng lúc càng lớn, dung nham phun lên càng lúc càng nhiều, bọn lính đánh thuê đến thời điểm này mới trở nên hoảng loạn, chẳng còn để ý gì đến mấy người nhóm Trác Mộc Cường Ba nữa, nháo nhác chạy ùa lên bậc thang xoắn ốc.

Trác Mộc Cường Ba bước xuống khỏi đồng kính sách, gã nhớ rất rõ ràng, vừa nãy khi Đường Thọ tung ra hai cú đấm chí mạng đó, đã có hai bóng người đỡ đòn thay cho gã. Gã vòng sang phía bên kia Mạn Đà La, chỉ thấy Đường Mẫn, à không, phải nói là Fusaki và Lữ Cánh Nam, một người nằm ở góc tường, một người gục xuống đồng kính sách, cách nhau khoảng bốn năm chục mét, đều không gượng dậy nổi.

Một cảm giác lạnh lẽo chảy tràn trong lòng Trác Mộc Cường Ba, không, không thể nào! Gã đột nhiên tăng tốc, chạy tới chỗ Lữ Cánh Nam. Muốn tới chỗ cô, gã nhất thiết phải chạy qua bên cạnh Fusaki. Trác Mộc Cường Ba dần lòng, nghiêng răng, lặng lẽ bước qua người Fusaki, đang định đi tiếp, chợt bị Fusaki tóm lấy một ống quần. Trác Mộc Cường Ba nhắm mắt lại, thở dài nói: "Cô Fusaki..."

"Không..." Giọng nói yếu ớt của Đường Mẫn vang lên, "gọi em... gọi em là Mẫn Mẫn!"

m thanh ấy thật thân thuộc biết bao, Trác Mộc Cường Ba rút cuộc cũng

không ghìm lòng được, mở mắt ra nhìn Mẫn Mẫn. Gã vừa ngoảnh đầu lại liền trông thấy đôi mắt trong veo ấy, nước mắt lấp lánh, thực sự đáng thương vô cùng. Vốn dĩ, ánh mắt ấy sao mà giống đến thế, sao mà khiến gã hoài niệm đến thế, nhưng lúc này, tự sâu trong đáy lòng Trác Mộc Cường Ba chợt trào lên một thứ cảm giác chán ghét! Ngụy trang, giả dối, đều là giả dối!

"Cường Ba... " Trác Mộc Cường Ba định hất tay Mẫn Mẫn ra, sải chân bước tiếp, nhưng Mẫn Mẫn lại kêu lên một tiếng. Lúc này, cô thậm chí còn không đủ sức ngẩng mặt lên nhìn Trác Mộc Cường Ba, đầu cô ngoẹo xuống trước ngực, hai mắt mở to, lệ nóng tuôn tràn chảy dọc xuống theo gò má. Trác Mộc Cường Ba thẫn run lên, không phải Mẫn Mẫn đang ngụy trang, cô bầm sinh đã có đôi mắt ấy. Có lẽ, nếu không sở hữu đôi mắt ấy, cô cũng không ở nơi này, không phải trải qua tất cả những chuyện này. "Tha thứ cho em..." Đây là câu nói cuối cùng của cô.

Trác Mộc Cường Ba lại nhắm mắt lại. Vừa nhắm mắt, gã liền nhìn thấy Trương lập đang nằm bẹp trên giường bệnh, nhìn thấy Nhạc Dương chao đảo rơi xuống như cánh bướm tả tơi, nhìn thấy Đường Thọ đứng sững dưới ánh chiều tà, thấy pháp sư Thập Tây đang nhoẻn cười hiền hậu, thậm chí cả Sean..., chỉ một chữ "được" mà gã không sao thốt thành lời.

Khi Trác Mộc Cường Ba mở mắt ra lần nữa, gã phát hiện bàn tay tóm lấy ống quần mình của Mẫn Mẫn đã ẻo lả rũ xuống, cô dựa người vào góc tường, đầu gục xuống trước ngực, hai mắt mở to, trên gương mặt, lệ vẫn chưa khô.

Trác Mộc Cường Ba nấc nghẹn nơi cổ họng, gã vuốt mắt cho Mẫn Mẫn, đặt cô nằm thẳng, rồi không chần chừ thêm nữa, chạy vội tới bên cạnh Lữ Cánh Nam. Lữ Cánh Nam cũng nghiêng người dựa vào đồng kính sách, không cử động được, tư thế cô lúc này rất giống với pháp sư Á La lúc trút hơi thở cuối cùng. Thấy Trác Mộc Cường Ba chạy tới, cô khẽ mỉm cười. Khóe miệng Trác Mộc Cường Ba nhích động, cũng rạn ra một nụ cười. Đứng trước mặt Lữ Cánh Nam, gã đột nhiên không biết nên nói gì nữa, gã không biết Mật tu giả là một nhóm người như thế nào, gã không biết giữa gia tộc mình và Mật tu giả có quan hệ gì, gã cũng không biết cái gì gọi là ký chủ, cái gì gọi là kẻ sống gửi, gã không biết gì cả! Cho đến hôm nay, có người đột nhiên nói với gã, Lữ Cánh Nam, là người bảo

vệ gã, là người khi gã gặp nguy hiểm đến tính mạng, có thể sẵn sàng hy sinh mình để bảo đảm an toàn cho gã. Cô, chẳng lẽ, người phụ nữ này vẫn luôn ngấm ngấm ở trong bóng tối trông chừng cho gã hay sao? Rốt cuộc đã bao nhiêu năm rồi? Ba mươi năm? Bốn mươi năm?

Gã đột nhiên thấy mình trở lại đêm lạnh lẽo ấy, hoa tuyết bay đầy trời, chỉ có hai người, một cô gái đang thấp giọng khe khẽ hát: "Nhìn em một lần đi, chớ để hồng nhan ôm gối chiếc, tuổi xuân không hối tiếc, người yêu suốt đời ơi..."

Cô không phải đang hát, cô đang thổ lộ tiếng lòng!

Dưới ánh chiều tà, bóng hình yếu điệu chỉ ở phía xa ngược lên nhìn, từ từ trùng lặp với hình ảnh Lữ Cánh Nam. Trác Mộc Cường Ba bất giác hồi tưởng lại, ba năm nay, Lữ Cánh Nam đã làm gì cho gã? Còn bản thân gã thì sao, đã làm những gì cho cô! Yêu cầu duy nhất của cô, chỉ là hy vọng gã có thể nhìn thẳng cô một lần, không còn né tránh ánh mắt cô nữa...

Đã nói sẽ không bao giờ rơi lệ nữa, tại sao, chất lỏng nóng hổi ấy vẫn tràn ra khỏi khóe mắt, chảy qua cánh môi run run đưa đến cảm giác ẩm ướt mặn đắng. Trái tim gã chua xót, trái tim ấy cũng đang rơi lệ!

Đàn ông chỉ đổ máu chứ không rơi lệ, Trác Mộc Cường Ba ngược đôi mắt đắm nước lên, cuối cùng cũng dám nhìn thẳng vào Lữ Cánh Nam. Cô đang lặng lẽ nằm giữa đồng kính sách, hai tay úp trên bụng, mái tóc dài xõa tung ra như nàng công chúa trong truyện cổ tích. Lữ Cánh Nam thật sự rất xinh đẹp.

Lữ Cánh Nam im lặng ngược nhìn Trác Mộc Cường Ba, cô đã chăm chú nhìn gã như vậy không biết bao nhiêu năm rồi, từ khi gã còn là một cậu bé, chỉ là chưa bao giờ cô được nhìn người đàn ông này khi ở khoảng cách gần đến thế, trực tiếp đến thế. Khi thấy ánh lệ lấp lánh trong đôi mắt Trác Mộc Cường Ba, khóe mắt của vị nữ giáo quan tâm trí tưởng như đã được rèn đúc thành sắt thép ấy cũng lập tức ướt đẫm.

Hai người không nói với nhau câu nào, cứ lặng lẽ nhìn nhau chăm chú như thế, mỉm cười, rơi lệ. Nhưng rất rõ ràng, sắc mặt Lữ Cánh Nam đang mỗi lúc một tái nhợt đi, tâm trí cô lững lờ phiêu bồng, hồ như đã trở lại

thời điểm nhiều năm về trước.

Băng qua núi tuyết mênh mông, ở đó có tòa đại điện mái vàng nguy nga hùng vĩ. Những pho tượng Kim Cương uy nghiêm trong chính điện đối với một cô bé năm sáu tuổi trông thật to lớn, ánh đèn đung đưa khiến những cái bóng hắt lên tường uốn éo chuyển động. Vị lạt ma áo vàng bước vào, vị lạt ma áo đỏ đi ra.

Một tấm ảnh xuất hiện trước mặt cô bé. Cậu bé trong tấm ảnh phồng chùng lớn hơn cô độ một hai tuổi, gương mặt nheo nhuốc bần thỉu đầy mồ hôi, tóc tai quần áo đều dơ dáy, trông như một đứa trẻ hoang ở trong núi chạy ra vậy, duy chỉ có đôi mắt ấy, tròn đen tròn trắng phân biệt rõ ràng, ánh mắt ngông nghênh bướng bỉnh hết sức. Dường như cậu ta vừa đánh nhau với ai, nét mặt toát lên bộ dạng của kẻ nhất quyết không chịu nhận thua. Nhìn cậu bé trong ảnh, cô bé chột nheo miệng tươi cười, lộ ra hai hàng răng sữa xinh xắn.

"Đây là Cường Ba thiếu gia, nếu con muốn trở thành Mật tu giả, cậu ấy sẽ là ký chủ của con."

"Ký chủ là gì ạ?"

"Ký chủ, chính là chủ nhân của linh hồn ta và con, phải dùng sinh mạng của chúng ta để bảo vệ an toàn cho họ. Bọn họ chính là ý nghĩa và giá trị tồn tại của chúng ta. Có điều, con là ngoại môn đệ tử, sau này vẫn có thể sống như người bình thường, chỉ khi ký chủ của con có khả năng gặp nguy hiểm, cần đến con, chúng ta mới triệu hồi con về bên cạnh cậu ấy."

"Có thể cùng chơi với cậu ấy không?"

"Không thể, chúng ta có thể nhìn thấy cậu ấy, nhưng cậu ấy sẽ không thấy chúng ta. Chúng ta chỉ có thể ngấm bảo vệ trong bóng tối, con phải nghĩ cho kỹ. Trở thành Mật tu giả phải trải qua tu luyện rất khắc nghiệt, con không thể chơi với người khác, không có búp bê xinh, không có quần áo đẹp. Ngày ngày, con sẽ phải không ngừng chịu đựng đau đớn để sinh tồn. Mà sau khi thành tài, ngoại trừ thân thể mạnh hơn người khác một chút, con cũng không có gì khác với người bình thường cả."

Cô bé nhìn ra ngoài cửa, cha cô đang đứng ở đó, cô ngoảnh lại nhìn vị lạt ma, kiên định nói: "Con chấp nhận."

"Được rồi, chúng ta cùng thề nào. Con phải nhớ kỹ, lời thề ngày hôm nay sẽ đi theo con suốt cả cuộc đời. Con đã lựa chọn con đường này, thì không thể quay đầu được nữa."

"Cô bé ngoan, kết thủ ấn đi, giống như ta đây này, ta sẽ hỏi, con sẽ trả lời. Phải nhớ kỹ, không được trả lời trái với ý nguyện của mình đâu nhé."

"Lữ Tiểu Hồng, trước sự chứng kiến của Trí Tuệ chi vương Đông, con có tự nguyện gia nhập vào Thánh giáo quang minh, tuân theo pháp chỉ của Thánh giáo, nghiêm cẩn giữ gìn bí mật của Thánh giáo, trung thành với Thánh giáo.. vĩnh viễn không bao giờ phải bội không?"

"Vâng, con nguyện ý."

"Nếu trái lời thề, trời đất quỷ thần đều bỏ rơi, luân lạc vào Lục đạo địa ngục, mãi mãi cũng không được chuyển thế."

"Nếu trái lời thề, trời đất quỷ thần đều bỏ rơi, luân lạc vào Lục đạo địa ngục, mãi mãi cũng không được chuyển thế."

"Lữ Tiểu Hồng, trước sự chứng kiến của Quang Minh chi vương Mạc, con có tự nguyện tu hành Mật pháp của Thánh giáo, kính thầy như cha mẹ, thầy có việc cần, một lòng nghe lệnh, con cái của thầy, coi như anh em... phạm những gì con biết, dù truyền miệng hay chép ra thành sách cũng chỉ truyền cho con của con hoặc con của thầy con và những đồ đệ có lời thề này, ngoài ra không truyền cho ai khác?"

"Vâng, con nguyện ý."

"Nếu trái lời thề, trời đất quỷ thần đều bỏ rơi, luân lạc vào Lục đạo địa ngục, mãi mãi cũng không được chuyển thế."

"Nếu trái lời thề, trời đất quỷ thần đều bỏ rơi, luân lạc vào Lục đạo địa ngục, mãi mãi cũng không được chuyển thế."

"Lữ Tiểu Hồng, trước sự chứng kiến của Vạn Thú chi vương Trại, con có tự nguyện dùng những thứ mình học được, với năng lực và khả năng phán đoán của mình, coi việc làm lợi cho thiên hạ chúng sinh làm tín điều, trừng trị mọi hành vi đọa lạc và hại người... dù đi tới đâu, gặp nam hay gặp nữ, quý nhân hay nô tỳ, mục đích duy nhất của con cũng là mưu cầu hạnh phúc cho người khổ nạn, tận hết sức mình cho người cần giúp, đồng thời tự mình kiểm điểm, tiêu trừ ác niệm..."

"Vâng, con nguyện ý."

"Nếu trái lời thề, trời đất quỷ thần đều bỏ rơi, luân lạc vào Lục đạo địa ngục, mãi mãi cũng không được chuyển thế."

"Nếu trái lời thề, trời đất quỷ thần đều bỏ rơi, luân lạc vào Lục đạo địa ngục, mãi mãi cũng không được chuyển thế."

"Lữ Tiểu Hồng, trước sự chứng kiến của Thủ Hộ chi vương Đẳng, con có tự nguyện tôn Trác Mộc Cường Ba làm ký chủ suốt đời này, tuân theo ý chỉ của Thánh giáo ở bên cậu ấy, tôn trọng cậu ấy, bảo vệ cậu ấy như con người của mắt mình, từ giờ cho tới vĩnh viễn về sau, bất luận cậu ấy phú quý hay bần hàn, khỏe mạnh hay ốm đau, một lòng trung thành với cậu ấy, cho tới khi cậu ấy rời khỏi thế gian này?"

"Vâng, con nguyện ý..."

...

"Lữ Tiểu Hồng, kể từ giây phút này, con đã là Mật tu giả, sẽ đoạn tuyệt mọi phàm niệm của thế tục, sẽ không sử dụng tên thế tục của con nữa, trưởng lão Trát Can ban cho con pháp danh Cảnh Nam."

...

Thời không dường như tạm thời dừng lại, bọn lính đánh thuê sớm đã ào ào bỏ chạy như ong vỡ tổ, tòa tháp hình trứng trở nên yên lặng như tờ, duy chỉ còn đóa hoa lửa đang phun trào lên như suối vẫn lập lòe hắt sáng đỏ bừng cả gương mặt hai người.

Một tiếng hét vang phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch ấy: "Này, chết tiệt

thật, chỗ này sắp bị phá hủy rồi, mau đi khỏi đây thôi, bọn lính đánh thuê kia cũng chạy hết rồi!"

Merkin không ngờ vẫn chưa bỏ đi, nếu không có tiếng hét không đúng lúc này của y, Trác Mộc Cường Ba và Lữ Cánh Nam thậm chí đã quên mất sự tồn tại của con người này. Trác Mộc Cường Ba ngoảnh đầu lại, thấy đài sen trên đỉnh Mạn Đà La đã hoàn toàn tan chảy, dung nham chảy thành dòng đỏ rực như lửa men theo tám tầng Mạn Đà La tuôn xuống, một dòng nhỏ đã chảy vào đây tháp đến chỗ những đồng sách chất cao như núi. Đám kính sách liền bốc cháy ngùn ngụt.

"Anh đưa em cùng đi, chúng ta trở về thôi," Trác Mộc Cường Ba định ôm Lữ Cánh Nam dậy, nhưng cô khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng nói: "Những gì có thể dạy, em đều đã dạy anh cả rồi, sau này... sợ rằng em không thể bảo vệ anh được nữa, Cường Ba thiếu gia, anh phải chăm sóc tốt cho mình, để em và pháp sư Á La ở lại đây được rồi, đây là Thánh điển mà chúng em vẫn luôn tìm kiếm..."

Dung nham chảy tràn ra càng lúc càng nhiều hơn, Merkin ở bên cạnh rớt rít thúc giục: "Còn không mau lên thì không đi được đâu."

Trác Mộc Cường Ba lớn tiếng gầm lên: "Mặc xác tôi!"

Đột nhiên, trước mặt gã tối đen, tựa như nhìn thấy Lữ Cánh Nam đang gắng gượng mỉm cười, bàn tay tạo thành một dấu hiệu chỉ có lính đặc chủng chính quy mới hiểu được. "Merkin đánh lén!" Ý niệm ấy lóe lên trong đầu Trác Mộc Cường Ba, thân thể gã đã nặng nề gục xuống.

Ba năm thời gian, từng chút từng chút hiện lên trong tâm trí gã như một đoạn phim tua ngược, bắt đầu từ khi nhìn thấy tấm ảnh đó: Mẫn Mẫn mặc váy dài trắng toát tha thướt đến bên cạnh gã, nụ cười tươi như hoa; thầy giáo gã miệng ngậm điếu thuốc, Trương Lập lái xe Jeep giới thiệu Tây Tạng với bọn họ; ánh mắt hung hãn của Ba Tang trong nhà giam; rồi vùng Khả Khả Tây Lý băng tuyết mù mịt, ba anh em nhà sói xám ung dung lừa con gấu khổng lồ; gương mặt râu ria của đội trưởng Hồ Dương, không giận mà tự có uy; Nhạc Dương ung dung bắt được tên trộm, nở một nụ cười rực rỡ như ánh ban mai; ánh mắt sắc bén như chim ưng của Lữ Cánh Nam, thấp thoáng nét yêu kiều; nét mặt nghiêm túc của pháp sư Á La; rừng rậm Amazon nóng ẩm bức bối; hàm răng

trắng bóc của Babatou; mái tóc trắng bạc của Sean; Bạch Thành ở Maya; núi tuyết nguy nga hùng vĩ; Đảo Huyền Không tự tắm tối mờ mịt; dòng U Minh hà cuộn cuộn dưới lòng đất... phảng phất như một giấc mộng, một giấc mộng quá dài, quá khổ sở... nụ cười thân sĩ khiêm nhường nhã nhặn của Đường Thọ lại xuất hiện trong giấc mộng ấy, đột nhiên gương mặt đó được phóng to ra vô hạn, cái cằm kéo dài, miệng to ngoác, tai dài và sừng nhọn cũng mọc ra, cả gương mặt đều chìm trong ngọn lửa hùng hực... không, đây không phải là sự thực...

Trác Mộc Cường Ba mở bừng mắt ra, liền trông thấy trời xanh mây trắng, gã hơi nghiêng người, bên cạnh là thảm cỏ xanh mơn mớn như ngọc bích, thế này là thế nào? Không phải là gã đang ở trong khu vực trung tâm của Bạc Ba La thần miếu hay sao? Dung nham núi lửa trào lên, lẽ nào thật sự đó chỉ là một giấc mộng?

Trác Mộc Cường Ba nhồm người ngồi dậy, bốn phía xung quanh đều là thảm cỏ, Merkin đang ủ rũ ngồi bên cạnh, nét mặt đầy vẻ lo âu, không biết đang nghĩ gì. Trác Mộc Cường Ba lập tức hiểu ra, đây không phải là một giấc mộng, bọn họ đã ra khỏi địa cung trong Bạc Ba La thần miếu, rốt cuộc gã đã hôn mê bao lâu? Làm sao mà ra được ngoài này? Còn Lữ Cánh Nam? Đây là chỗ nào?

Trác Mộc Cường Ba nhảy bật lên, đảo mắt quan sát hoàn cảnh xung quanh, một bên là núi tuyết, hồ tế khổng lồ ở phía sau không xa, giữa hồ ùng ục nổi lên vô số bọt khí, mấy cái hòm lớn trông như cỗ quan tài đập dềnh va đập vào bờ nước, còn quảng trường nơi có lối vào thần miếu thì đã ở quá xa ngoài tầm mắt.

"Tôi hôn mê bao nhiêu lâu rồi? Chúng ta ra đây bằng cách nào? Lữ Cánh Nam đâu?" Trác Mộc Cường Ba tóm lấy vai Merkin, hỏi một mạch mấy câu liền.

Merkin mấp má miệng, cơ hồ không biết nên trả lời câu nào trước, cuối cùng ý nói: "Cũng không lâu lắm, tôi vừa kéo anh lên bờ. Những người cổ đại kia đã chuẩn bị hết cả rồi, còn nhớ gian đại điện bên ngoài tòa tháp không?"

Khi máu chúng ta mở cánh cửa tòa tháp hình trứng ra, hai bên tường còn lại cũng mở ra theo, đó là lối thoát duy nhất. Bọn họ đã xây dựng

một đường hầm thông thẳng xuống đáy hồ, giống như nòng pháo vậy. Những cái hòm lớn kia chính là công cụ duy nhất để thoát ra. Chúng vốn được trữ trong đường hầm, khi cơ quan khởi động liền có nước hồ tràn vào trong. Bên dưới là dung nham nóng chảy, nước gặp dung nham bốc hơi sinh ra một lượng khí lớn, khí áp khổng lồ đó sẽ đẩy cả người lẫn cái hòm bắn lên mặt hồ như một viên đạn."

"Lữ Cánh Nam đâu?" Trác Mộc Cường Ba lắc vai Merkin hỏi, "Tôi hỏi ông Lữ Cánh Nam đâu?"

Merkin vẫn không nhìn thẳng vào Trác Mộc Cường Ba, ánh mắt hướng về phía xa xăm: "Tôi chỉ có thể mang theo một mình anh ra thôi."

Trác Mộc Cường Ba buông tay, loạng choạng lùi lại một bước, rồi nhanh chóng xông tới, nhắc cổ áo Merkin lên gần giọng quát: "Tôi không tin! Đây là cái gì, kia là cái gì chứ..." Gã chỉ vào những cái hòm lớn nổi dập dềnh trên mặt nước.

Merkin cười khố nói: "Đừng quên, kẻ đầu tiên chạy thoát ra là Đường Thọ, một vài tên lính đánh thuê cũng chạy ra trước chúng ta, một số khác... có lẽ không thoát được." Merkin nhớ lại cảnh tượng trong gian đại điện ấy, bọn lính đánh thuê lẫn lộn trong đồng vàng bạc châu báu, trên người đeo, trên tay cầm, trong miệng ngậm, toàn là trân châu bảo ngọc, lại còn một vài tên khác tranh giành nhau một món gì đó, lao vào cào cấu cắn xé như lũ thú hoang.

Trác Mộc Cường Ba lẩm bẩm: "Không thể nào, Lữ Cánh Nam sẽ không có chuyện gì đâu, cô ấy giỏi như vậy, làm sao lại có chuyện gì được chứ? Đưa tôi quay lại, tôi muốn quay lại tìm cô ấy!"

"Đừng ngu ngốc nữa!" Merkin gầm lên, "tòa tháp ấy đã không còn tồn tại nữa, đại điện ấy cũng không còn tồn tại nữa! Anh có biết không!" Y vùng lên, tóm chặt Trác Mộc Cường Ba vừa lắc vừa giật, cuối cùng đẩy mạnh gã một cái, chỉ tay về phía quảng trường đằng xa: "Rất nhanh thôi, tòa Bạc Ba La thần miếu này cũng sẽ không tồn tại nữa!" Hai người ngồi phịch xuống đất, cơ hồ cuộc cãi vã vừa rồi đã khiến cả hai tiêu hao hết sức lực, đầu cúi gục, ai nấy đều có tâm sự riêng.

"Ừa, sao vậy? Mâu thuẫn rồi à?"

Vừa nghe giọng nói ấy, cả hai đều giật nảy mình, bật tung người lên theo phản xạ. Chỉ thấy ở phía xa, Đường Thọ đang chậm rãi bước tới từ phía bên kia trắng cỏ, trên mặt vẫn nở nụ cười ấy, bộ dạng hết sức ung dung. Trên người y, nhuộm đầy vết máu. "Ta đã nói rồi, chuyện đau khổ nhất trên đời này, không gì hơn kiên trì không được mà vẫn phải kiên trì, buông bỏ không được mà vẫn phải buông bỏ, đến khi tỉnh ngộ, tất cả đều đã muộn, không còn cách nào quay đầu lại nữa. Cường Ba thiếu gia, có phải ngươi đã thể nghiệm rồi chằng?"

"Đường... Thọ..." Đó là tiếng gầm phẫn nộ của Trác Mộc Cường Ba.

"Người quyết sách!" Đó là giọng run run của Merkin.

TỬ ĐẤU (1)

"Là ta đây, ta lại quay lại rồi." Đường Thọ giơ tay trái lên, lè lưỡi liếm vết máu dính trên mu bàn tay, dường như rất thỏa mãn. Y nói với Trác Mộc Cường Ba và Merkin: "Sao chỉ có hai người các ngươi sống sót trở ra thôi à? Ta còn tưởng ít nhất phải có ba người chứ. Có điều, bớt một người cũng tốt, ta đỡ phải tốn sức."

Bàn tay Trác Mộc Cường Ba nắm lại kêu lên răng rắc: "Mày còn dám quay lại đây à!"

Sắc mặt Merkin lại trở nên tái nhợt: "Mày...mày muốn..."

Đường Thọ mỉm cười: "Đúng thế, có lẽ nơi này sẽ bị hủy diệt, cũng có thể vẫn còn giữ được chút gì đó cũng không chừng, ai mà biết được. Ta không hy vọng, ngoại trừ ta ra trên đời này còn có người khác biết đến sự tồn tại của nơi này."

Merkin kéo kéo vạt áo Trác Mộc Cường Ba, thấp giọng nói: "Hắn quay lại để diệt khẩu, bọn lính đánh thuê kia, chỉ sợ đã chết hết rồi."

Đường Thọ gật đầu: "Đúng vậy, đám công cụ đó dùng xong rồi, cũng không cần thiết phải giữ lại làm gì nữa. Các ngươi cũng thế, ta không định buông tha cho bất cứ người hiện đại nào đã đặt chân đến nơi này."

Trác Mộc Cường Ba nghiêng răng kèn kẹt: "Vừa khéo, chúng ta cũng có ý định đó!"

Merkin đột nhiên hỏi: "Cái hộp kia đâu rồi?" Y để ý thấy, chiếc hộp nhỏ Đường Thọ mang theo kia, đã không còn ở trên tay y nữa.

Đường Thọ vui vẻ nói: "Ta đã đưa nó ra ngoài rồi, bằng cách thức của riêng ta, chỉ cần giải quyết xong các người, ta sẽ trở lại thế giới đó, toàn tâm toàn ý với sứ mệnh vĩ đại hủy diệt toàn bộ loài người của mình."

Ánh mắt Merkin lại hướng về phía xa, một đàn chim lớn đang đập cánh bay lên.

"Phì!" Trác Mộc Cường Ba nhổ nước bọt mắng, "Người bớt giở cái giọng tử tế ấy để biện minh cho ý đồ ghê tởm của mình đi, cởi bỏ mặt nạ ra, đừng tưởng ta không biết mục đích thực sự của các người là gì!"

"Gì hả?" Đường Thọ và Merkin đều thoáng ngẩn người.

Trác Mộc Cường Ba gằn giọng nói: "Ta từng nghe nói, có người cho rằng thế giới này nên do một nhóm nhỏ người nắm giữ, đại đa số còn lại chỉ cần làm việc như lũ súc sinh là được rồi. Với trình độ tự động hóa ngày nay, đích thực chỉ cần ấn vài cái nút là có thể chế tạo ra đại bộ phận các thứ đáp ứng với nhu cầu thiết yếu của cuộc sống. Vì vậy, các người chẳng qua muốn lợi dụng loại sinh vật kia làm vũ khí nhằm phá bỏ rào cản biên giới giữa các quốc gia, từ đó thống trị toàn bộ thế giới này. Các người không cần quá nhiều người thông minh, chỉ cần khoảng sáu mươi triệu nô lệ có trí tuệ ngang với loài người thời Đồ đá cũ để các người mặc tình sai sử, mặc tình điều khiển, mà không đủ sức phản kháng, thậm chí còn không biết thế nào là phản kháng nữa. Những kẻ nắm giữ tri thức hiện đại còn sót lại, sẽ được coi như Thượng đế, đây mới là dã tâm thực sự của Mười ba kỵ sĩ bàn tròn các người!"

"Chà chà chà, mục tiêu vĩ đại cao quý của chúng ta, lại bị người nói thành ra thấp kém đến vậy ư?" Đường Thọ làm như vẻ rất đau lòng.

"Đừng diễn kịch nữa, cũng đừng làm ra cái bộ dạng trách trời thương dân đó làm gì, ta đã nhìn thấu mọi lớp vỏ nguy trang của người rồi. Người mở mồm ra là nói loài người đáng chết, toàn bộ đều đáng chết,

vậy thì người không nên thoát bỏ lớp vỏ ngoài con người của mình, tự xưng là thần. Người đừng quên, người cũng là xác thịt phàm tục do cha mẹ sinh ra, có giáo biện thế nào cũng không thể phủ định, người là con người! Chính là một thành viên trong giống loài mà người đã vô số lần nói phải tuyệt diệt ấy! Người có thể bất chấp tất cả những ước thúc về đạo đức mà nhân loại đã tạo lập lên trong suốt nghìn vạn năm qua, người có thể từ bỏ thất tình lục dục của con người, dù hành vi của người không bằng loài súc sinh, nhưng người rốt cuộc vẫn là con người, dù tu luyện mạnh đến mấy người cũng không thoát khỏi sinh lão bệnh tử. Người có giết sạch thân nhân của mình, cũng không thể xóa bỏ mọi dấu vết chứng tỏ người là một con người, người... không phải là Thần! Cùng lắm, chỉ có thể coi người là một tên điên cô độc. Người là một tên điên, một tên điên thực sự."

Sắc mặt Đường Thọ trầm xuống, tóc dựng đứng lên, nhưng chỉ thoáng sau y lại bật cười: "Đúng thế, ta điên rồi, nhưng Cường Ba thiếu gia người cũng không phải đến hôm nay mới biết ta là tên điên mà, từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, chẳng phải người đã biết rồi hay sao?"

"Ta thừa nhận, con người ai cũng có tính xấu." Ngữ khí của Trác Mộc Cường Ba càng lúc càng thêm kiên định, đối mặt với Đường Thọ, gã không còn chút do dự và sợ hãi nào nữa: "Khi sức mạnh khoa học kỹ thuật của chúng ta đã vượt xa các giống loài khác, những tính xấu này sẽ càng bộc lộ một cách rõ rệt hơn. Sinh tồn và sinh sôi, là ý thức bản năng gắn với mỗi giống loài từ khi sinh ra trên đời, đại đa số loài người, kỳ thực yêu cầu không nhiều lắm, chúng ta chẳng qua chỉ muốn điều kiện sống tốt hơn một chút, sinh sôi nhiều thêm một chút, chỉ vậy mà thôi. Có điều, không gian là cố định, con người muốn sống tốt hơn, tất nhiên điều kiện sống của các giống loài khác phải kém đi, con người sinh sôi nhiều hơn, sự phá hoại đối với môi trường xung quanh đích thực cũng sẽ lớn hơn. Có điều, tất cả những điều này, người có tư cách gì để phán xét? Người là cái thứ gì? Người có tư cách gì để phán xét vận mệnh của toàn bộ loài người?"

"Ta tồn tại, ta mạnh mẽ, ta có trí tuệ." Đường Thọ thông thả nói, "mấu chốt là, ta nắm trong tay vũ khí có thể thay đổi vận mệnh của toàn bộ loài người, ta có tư cách để quyết định vận mệnh của loài người, người không phục sao? Người có tức giận cũng vô dụng thôi, hắc hắc, cho dù người nói hay hơn ta đấy thì sao chứ? Đừng quên, chân lý của vũ trụ là

ánh sáng chỉ tồn tại trong khoảnh khắc ngắn ngủi, bóng đêm mới vĩnh hằng bất diệt!"

Đường Thạ vừa mở miệng nói ánh sáng chỉ tồn tại trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Trác Mộc Cường Ba đã tiếp lời ngay: "Ánh sáng chỉ tồn tại trong khoảnh khắc ngắn ngủi, bóng đêm mới là vĩnh hằng, nhưng chính thứ ánh sáng chỉ lóe lên trong chớp mắt ấy lại diễn sinh ra sự sống và hy vọng. Vì vậy, tuy chúng ta đều bước ra từ trong bóng đêm, nhưng vận mệnh đã định sẵn, chúng ta sẽ dùng cả đời mình để theo đuổi ánh sáng." Gã đã nhớ lại toàn bộ câu nói của cha mình lúc đó.

Đường Thạ biến sắc: "Kẻ nào nói vậy?"

Trác Mộc Cường Ba đáp: "Người cần gì phải biết, chẳng phải người muốn chân lý sao? Đây, chính là chân lý!"

Đường Thạ lại cười cười: "Cường Ba thiếu gia, quả không hổ xuất thân trong nhà thế gia Phật môn, nói khéo lắm, nhưng rất đáng tiếc, các người đều phải chết ở đây cả rồi!"

Trác Mộc Cường Ba và Merkin đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều hiểu rất rõ, vừa nãy bốn người cùng ra tay cũng không làm gì được Đường Thạ, giờ đây chỉ còn hai người bọn họ, muốn giành phần thắng là tương đối khó khăn, nhưng kể cả chia nhau bỏ chạy, dường như cũng không phải chuyện dễ dàng chút nào. Trác Mộc Cường Ba bình tĩnh phân tích, lúc này họ không phải lo lắng bọn lính đánh thuê bắn lén, vả lại cũng đã có kinh nghiệm chiến đấu với Đường Thạ, ít nhiều cũng biết được tốc độ và sức mạnh của y thế nào, đồng thời gã và Merkin còn được nghỉ ngơi một lát bên bờ hồ, Đường Thạ vừa giết một đám lính đánh thuê mới quay trở lại, tình thế nghiêng về bên nào giờ này vẫn chưa nói được.

Nhưng Merkin lại thấp giọng nói với Trác Mộc Cường Ba một tin tức không tốt lắm, y khẽ thở hắt ra: "Vừa nãy khi đấu với ba người chúng ta, Đường Thạ chưa giở hết toàn lực."

"Hả?" Trác Mộc Cường Ba trợn trừng hai mắt lên, không biết có phải Merkin đang gạt gã không, đấu với ba người như vậy mà còn nói y chưa giở hết toàn lực hay sao?

Merkin bấy giờ mới nói ra thân phận thực sự của Đường Thọ: "Lấy năng lực công kích của cá nhân để bình phẩm, thực lực của Đường Thọ nằm ở giữa cấp hai và cấp ba trong xếp hạng của Mười kỵ sĩ bàn tròn, tôi chỉ là lính đặc chủng cấp một thấp nhất, hẳn cao hơn tôi một bậc, giống như sự khác biệt giữa Cách Tây và Cách Quả trong đám Mật tu giả vậy. Nhưng chỗ đáng sợ nhất của hắn là, hắn cũng giống như Soares, là một Thao thú sư, đồng thời thực lực còn cao hơn Soares một bậc. Thực lực chân chính của hắn, có lẽ nằm khoảng giữa Thao trùng sư và Thao cổ sư rồi."

"Đúng vậy, thực lực của Soares, chỉ khoảng giữa Thao thú sư và Thao trùng sư, còn Đường Thọ đã lĩnh ngộ được cốt tủy của cảnh giới Thao trùng sư rồi, hẳn gần như có thể khống chế được tuyệt đại đa số các loài côn trùng đã được biết đến hiện nay, trên người bao giờ cũng mang theo một loại côn trùng nào đó. Chúng ta không biết hắn để lũ côn trùng ấy ở chỗ nào, khi tấn công, rất có thể sẽ bị bọn chúng cản trở. Một khi bị bọn đó cản phải..." Merkin khẽ lắc đầu.

Trác Mộc Cường Ba không thể không xem xét lại phương án chiến đấu, Đường Thọ dường như rất nhân nhả, rất độ lượng, ung dung đứng đó không chủ động tấn công, mà để cho Trác Mộc Cường Ba và Merkin đủ thời gian bàn bạc như con mèo đang vờn hai con chuột...

Trác Mộc Cường Ba nhìn về phía xa, mé bên kia thậm chí là rừng rậm, nếu đàn sói có thể chạy đến đây... Đường Thọ cười khì khì nói: "Không cần nghĩ đến lũ sói của người làm gì. Cường Ba thiếu gia, đừng quên lúc người truy đuổi Merkin đã xảy ra chuyện gì chứ? Ta đã khảo sát kỹ lưỡng rồi, đây là khu cấm đối với loài sói, bọn chúng tuyệt đối không tiến vào dù chỉ một bước đâu."

Ánh mắt Trác Mộc Cường Ba chầm chậm thu về, nhìn bộ mặt khiêm hòa nhả nhặn mà thực chất lại hết sức kiêu căng ngạo mạn của Đường Thọ, trong lòng gã chợt dâng trào một ngọn lửa vô hình. Gã giờ nắm đấm to như cái bát lên, cứ vậy lao thẳng về phía Đường Thọ, nếu mọi tính toán đều không thể thay đổi được cục diện, vậy thì, cứ trực tiếp xông lên là xong, cần quái gì phải nghĩ nữa. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

"Này, vậy có được không?" Merkin không dừng được đành phải chạy theo bên Trác Mộc Cường Ba, hai người song song lao về phía Đường

Thọ.

"Hắn không coi mạng người ra cái gì đâu, hắn sẽ không tha cho chúng ta, mà tôi cũng không định tha cho hắn, đã thế thì cần gì phải nghĩ ngợi nhiều cho mệt óc? Cứ oanh liệt đánh một trận đi, giống như thời trẻ vậy!"

"Giống như thời trẻ vậy!" Merkin cảm thấy máu trong cơ thể mình bắt đầu sôi trào nóng bỏng, cảm giác nhiệt huyết bùng bùng đã lâu lắm rồi không có lại ào ạt trồi lên trong y, bước chân hai người mỗi lúc một nhanh, họ guồng chân, tăng tốc, gia tốc, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua khoảng cách năm mươi bước chân.

Nhìn hai người dũng mãnh xông về phía mình, Đường Thọ nhoẻn miệng mỉm cười, cũng lao về phía họ, bắt đầu tăng tốc, hai mươi mét, mười mét, năm mét, khoảng cách giữa song phương không ngừng rút ngắn lại. Khi hai bên gần chạm vào nhau, Đường Thọ đột nhiên chồm người ra trước, hai tay chống xuống đất lộn nhào một vòng, nắm đấm của Trác Mộc Cường Ba và Merkin song song rơi vào khoảng không. Trong khi ấy, hai chân đạp ra phía trước của Đường Thọ ép hai người họ phải thu tay chống đỡ. Cả hai cùng cảm nhận được lực xung kích mạnh mẽ ập tới, đành cực lực chuyển từ thế công sang tư thế phòng ngự, giật lùi về phía sau.

Trác Mộc Cường Ba và Merkin vừa lùi lại, hai chân Đường Thọ đang đá vào mặt hai người lập tức chuyển sang đạp vào ngực. Hai người lại lùi tiếp, hai cẳng chân lại nhằm vào phần hông, hai tay Đường Thọ đã rời khỏi mặt đất, cả người lúc này nằm ngang trên không trung. Vốn dĩ, đây là thời cơ tốt nhất để tấn công y, nhưng hai chân y lại dài hơn sải tay Trác Mộc Cường Ba và Merkin, hai người không đánh trúng Đường Thọ, ngược lại mỗi người còn bị đá cho một cước. Hai người chỉ có thể tiếp tục lùi lại, họ vẫn còn một cơ hội, chính lúc Đường Thọ vừa kết thúc vòng nhào lộn, hai chân còn chưa đứng vững vàng. Lúc đó y không thể phát lực, hai người sẽ chuyển lùi thành tiến, tức khắc sẽ khiến Đường Thọ trở tay không kịp.

Nhưng thân thể Đường Thọ ở trên không trung lại nghiêng đi một cách kỳ dị, chân trái chạm đất trước chân phải, vả lại, chân trái còn vươn lên trước chân phải chừng ba mươi xăng ti mét. Chính khoảng cách ba mươi

xăng ti mét này, khiến Đường Thọ giẫm lên mu bàn chân Merkin một cách chuẩn xác. Khi áp lực từ mu bàn chân truyền lên não, Merkin chuẩn bị rút chân lùi lại, thì Đường Thọ đã đứng lù lù trước mặt y rồi. Đồng thời, chính cú vặn người trên không kì dị đó, cũng khiến cú đâm dồn lực của Trác Mộc Cường Ba lướt sạt qua đầu vai Đường Thọ rơi vào khoảng không.

Merkin thấy Đường Thọ đứng trước mặt mình, hai mắt trợn lên, kể đó là cảm giác đau đớn dữ dội bùng lên ở nội tạng, truyền đến trung khu thần kinh. Đường Thọ vừa chạm đến đất liền tung ra một cú đâm vào bụng dưới Merkin nắm đấm vẫn không dừng lại, thuận đà móc lên quá đầu, tương thẳng vào cằm, khiến Merkin bật ngửa ra sau. Lẽ ra, trúng phải hai đòn nặng như vậy, Merkin phải văng lên không trung, nhưng Đường Thọ lại đang giẫm lên mu bàn chân y. Merkin sau khi cảm thấy đau đớn dữ dội bật ngửa người ra, lại cảm thấy một luồng sức lại kéo y bật ngược lại phía nắm đấm của đối phương.

Đường Thọ sớm đã chuẩn bị cho Merkin một cùi chỏ, còn tay kia của y lại đang đối phó với Trác Mộc Cường Ba. Đúng như Pháp Sư Á La phán đoán, tay phải của Đường Thọ rõ ràng không nhanh bằng tay trái, nhưng lại cực kỳ mạnh mẽ, Trác Mộc Cường Ba luôn phải dồn sức vào cả hai tay mới gạt đỡ được nắm đấm của y.

Còn Merkin lúc này, lại như con lật đật, bị Đường Thọ đánh ngã ra sau rồi bật lại, ngã ra sau, rồi lại bật lại, tuy y vẫn có thể cản đỡ được một phần thể công của Đường Thọ, nhưng cũng không có cách nào chuyển từ thế thủ sang tấn công. Phía bên kia, Trác Mộc Cường Ba một mực tấn công dữ dội, song cũng không thể đột phá được thế phòng ngự một tay của Đường Thọ, có điều Đường Thọ đang giẫm lên chân Merkin, nên chỉ cần gã duy trì khoảng cách, Đường Thọ cũng không đánh trúng gã được.

Đường Thọ đánh cho Merkin bật đi bật lại như vậy khoảng ba bốn lần, đột nhiên nhấc chân lên, xoay sang tấn công Trác Mộc Cường Ba. Thân thể Merkin vừa thoát khỏi áp chế, không lùi lại mà xông thẳng tới, ngọn lửa bị đè nén trong lòng bùng lên dữ dội. Chỉ thấy Đường Thọ chuyển hướng, xoay hông, tránh khỏi nắm đấm mạnh mẽ của Trác Mộc Cường Ba, cẳng chân vừa giẫm chân Merkin từ từ nhấc lên. Y mỉm cười lùi lại, như thể dây cung kéo căng ra để tích tụ sức mạnh, kể đó bất ngờ phát lực, bắn vọt về phía Trác Mộc Cường Ba. Toàn bộ quá trình ấy, Trác Mộc

Cường Ba vẫn đang trong tư thế giơ nắm đấm xông tới, không kịp biến chiêu, chỉ biết mở mắt tròn tròn nhìn đầu gối Đường Thọ "tiếp xúc thân mật" với bụng mình. Một đòn này, khiến thân thể Trác Mộc Cường Ba bay bổng lên khỏi mặt đất. Vẫn chưa kết thúc, Đường Thọ còn mượn lực phản chấn khi chạm với Trác Mộc Cường Ba, đạp mạnh chân về phía sau, nhằm thẳng vào lồng ngực Merkin đang bổ tới. Đối mặt với cú đá bất thành linh này, Merkin định thu tay lại chống đỡ, nhưng tay chưa kịp thu về thì chân đối phương đã trúng đích, y chỉ thấy lồng ngực nhộn nhạo, cảm giác như thể phải ọe hết cả lực phủ ngũ tạng ra mới dễ chịu được phần nào. Đường Thọ tung chân bật về phía sau một cước, trúng vào phần phía trước ngực Merkin, kể đó lại giơ đùi lên, gót chân quét mạnh vào trán y, vẫn chưa hết đà, cẳng chân giương cao quá đầu. Lúc này, Trác Mộc Cường Ba đang cong người lại như con tôm, thân hình vươn ra phía trước. Thân trên của Đường Thọ thụp xuống, cẳng chân đá Merkin bật ra, liền vòng ra từ sau lưng như đuôi bọ cạp, bồi vào trán Trác Mộc Cường Ba một cước. Cả Trác Mộc Cường Ba lẫn Merkin đều bị hất văng ra xa.

Lên gối, đá hậu, hất chân, móc ngược, một loạt các động tác liên mạch như nước đại khái chỉ diễn ra trong khoảng nửa giây, không phải Trác Mộc Cường Ba và Merkin không muốn né tránh, mà chỉ vì Đường Thọ quá nhanh. Sau khi đánh bật, hai người mới nhớ ra, chân tên Đường Thọ này còn linh hoạt hơn tay của người bình thường gấp bội.

Đường Thọ một chiêu đắc thủ, đương nhiên không cho hai người có cơ hội lấy hơi, lập tức dồn lực vào gót chân, phi thân lao tới, nắm đấm kéo về phía sau, mục tiêu là... Trác Mộc Cường Ba!

Nắm tay Đường Thọ còn chưa tới, quyền phong đã tới trước. Trác Mộc Cường Ba vừa trúng một cú lên gối bồi thêm một cước vào trán, cơ bắp co giật, cảm giác đau đớn còn chưa dứt, lưng vẫn chưa vươn thẳng ra được, tưởng chừng như không thể nào tránh được. Nhưng dưới áp lực của cú đấm đáng sợ ấy, bản năng sinh tồn của gã bỗng bùng lên. Trác Mộc Cường Ba thả lỏng hai tay đang ôm bụng, chống xuống đất, cả tứ chi đồng thời phát lực. Tư thế đó hết sức kỳ dị, giống như con dế đang phục dưới đất đột nhiên nhảy bật lên tránh khỏi bàn tay ụp xuống bắt nó vậy. Trác Mộc Cường Ba không ngờ lại né được cú đấm chí mạng ấy! Tứ chi cùng lúc phát lực, cùng lúc chạm đất, Trác Mộc Cường Ba nhảy sang một bên, vẫn giữ nguyên tư thế nằm rạp xuống đó nhìn lom lom

vào Đường Thọ. Đồng thời, gã cũng cảm nhận được, khi thực hiện động tác này, hơi thở và các mạch máu đều trở nên thông thuận, cảm giác đau đớn dữ dội cũng lập tức thuyên giảm đáng kể.

Cú đấm của Đường Thọ đã hoàn toàn ngập vào vị trí Trác Mộc Cường Ba vừa đứng, giống như dao cắt đậu phụ, gần nửa cánh tay chìm vào trong đất. Hai mắt Đường Thọ đảo một vòng, rõ ràng chính y cũng kinh ngạc khi thấy Trác Mộc Cường Ba tránh được cú đấm này, nhưng y không hề do dự, tức khắc xoay người rút năm đấm ra, tung chân chạy ngược lại, mục tiêu là, Merkin! Tốc độ của y cực nhanh, thân thể gần như song song với mặt đất. Trác Mộc Cường Ba không ngờ Đường Thọ lại thay đổi hướng trong chớp mắt, không dám chần chừ, vội vàng truy theo. Lần này, gã dùng cả chân lẫn tay, lập tức cảm thấy máu và hơi thở càng thêm thông suốt dễ dàng, tốc độ chạy cũng tăng lên đáng kể, gần như theo kịp được Đường Thọ.

"Bước chạy kiểu sói à!" Đường Thọ thoáng lộ vẻ bức tức, nhưng y không có thời gian lo chuyện ấy, dù sao y vẫn dẫn trước Trác Mộc Cường Ba nửa thân người, nửa thân người ấy, đủ để đối phó với Merkin rồi!

Merkin không học được theo Trác Mộc Cường Ba, đột nhiên giở ra một chiêu thức quái dị chẳng ai nghĩ tới. Y cảm nhận được áp lực cuộn cuộn ập đến từ phía Đường Thọ, đành nắm chặt hai bàn tay lại, liều mạng!

TỬ ĐẤU (2)

Đường Thọ tiếp cận với Merkin lại ngã người thụp hẳn xuống. Lại muốn lộn nhào nữa sao? Nhưng Merkin lần này không mắc bẫy, hai cánh tay giương lên bảo vệ những chỗ yếu hại, kế đó đập ra một cước nhằm vào chỗ eo hông, vị trí không linh hoạt nhất khi lộn nhào trên không của Đường Thọ. Không ngờ, lần này Đường Thọ không dùng chân tấn công vào mặt Merkin, chỉ thấy y nghiêng người đi, hai chân trầm hẳn xuống, kẹp vào cẳng chân đá về phía mình của Merkin. Liên sau đó, hai tay y chống xuống đất, thân thể xoay ba trăm sáu mươi độ trên không trung.

"Vặn chân!" Merkin hết sức quen thuộc với chiêu này, đây là một chiêu tấn công rất thường dùng trong môn võ tự do, tục gọi là "đá cắt kéo", lợi dụng thế gọng kiềng của hai chân, dùng sức eo hông cộng với lực xoáy toàn thân quật ngã đối thủ xuống đất. Chỉ là, trong môn võ tự do, người

ta thường dùng chiêu này tấn công hai khớp gối hoặc cần cổ kẻ địch, như vậy mới có thể quật ngã đối phương, nhưng lúc này... Đường Thọ lại chỉ kẹp lấy một chân của y, vậy là...

Lực xoắn mạnh mẽ truyền lên từ bắp chân, Merkin đột nhiên hiểu ra, Đường Thọ muốn... vặn gãy xương y! Tập trung sức lực toàn thân để đối phó với một trong tứ chi, trước tiên dùng thế gọng kiềng cố định chân hoặc tay đối thủ, sau đó dồn sức xoay người vặn mạnh, hoàn toàn có thể khiến cánh tay hoặc cẳng chân kẻ trúng chiêu gãy lìa ra. Trước áp lực khủng khiếp chưa từng có ấy, Merkin cũng bị ép phải phát huy hết tiềm lực của mình. Khi Đường Thọ xoay được một nửa vòng ba trăm sáu mươi độ, Merkin cũng nhắc chân kia lên, xoay người trên không trung một vòng theo y, rốt cuộc cũng không bị phế mất một chân. Nhưng hai tay Đường Thọ vừa chạm đất, y lại bật lên, xoay thêm một vòng nữa. Còn Merkin, khi xoay vòng đầu tiên, y đã mất thăng bằng, ngã người trên thảm cỏ, còn chưa định thần lại được, thì thấy lực vặn xoắn mạnh mẽ kia lại truyền tới. Y không kịp phản ứng gì, đành nghiêng răng kiên trì đến cùng. Cũng may cho y, cơ bắp đùi tương đối rắn chắc, lực vặn kia chỉ khiến cẳng người y lặn lông lốc trên thảm cỏ, nhưng chân thì không bị bẻ gãy.

Đường Thọ chau mày, chiêu thức bẻ chi này chỉ có hai vòng đầu tiên là khó đề phòng nhất, những vòng xoay về sau, tỷ lệ bẻ gãy tay chân đối phương nhỏ hơn rất nhiều. Đồng thời, lúc này Trác Mộc Cường Ba đang đuổi sát sau lưng đã giảm mạnh cả tứ chi xuống đất vọt người bổ nhào về phía y. Đường Thọ ưỡn bụng, hai chân đang kẹp cẳng chân Merkin dồn sức vung mạnh, ném cả người Merkin vào Trác Mộc Cường Ba. Có điều dùng chân ném dẫu sao cũng không thể chuẩn xác, Trác Mộc Cường Ba và Merkin lướt qua nhau trên không trung. Hai người nhìn vào mắt nhau, tâm niệm tương thông, đột nhiên cùng vươn tay phải ra móc chặt vào nhau, hai luồng lực tác động lẫn nhau, lập tức khiến quỹ đạo chuyển động và phương hướng của hai người thay đổi hoàn toàn. Trác Mộc Cường Ba bị Merkin kéo cho dừng sững lại, còn Merkin lại lấy Trác Mộc Cường Ba làm trung tâm, vạch một vòng tròn trên không trung, vòng trở lại phía Đường Thọ.

Lúc này, Đường Thọ vừa đứng lên, nghe thấy tiếng gió sau lưng, y chẳng buồn nhìn, tức thì thuận thế tung ra một cước, Merkin nhận định tình thế hết sức chuẩn xác, nhắm vào gan bàn chân Đường Thọ đấm

mạnh. Thân hình Đường Thộ thoáng lắc lư mấy cái, đà lao của Merkin cũng dứt, cùng lúc chạm đất với Trác Mộc Cường Ba.

Đường Thộ ngoảnh đầu, thoáng ngạc nhiên, y không ngờ kẻ tấn công mình lại là Merkin. Trác Mộc Cường Ba và Merkin nhìn nhau, dùng khẩu hình đưa ra ám hiệu: "Tiếp sức trên không!"

Cái gọi là tiếp sức trên không đó, kỳ thực là một phương pháp tá lực đả lực mà Trác Mộc Cường Ba lĩnh ngộ được từ chiến thuật của bầy sói. Chiến lang của bộ tộc Qua Ba khi hợp tác săn mỗi thường làm một loạt những động tác thế này: một con sói đứng yên bất động, một con khác chạy đà đập mạnh lên thân thể con sói đầu tiên, sau đó con sói đầu tiên cũng lập tức bật người nhảy lên giúp con sói thứ hai một quãng. Cộng với đà lao của bản thân con sói thứ hai, cách này có thể khiến nó nhảy xa hơn, cao hơn; hoặc khi đang xông tới, bị con môi tránh được, con sói lao thẳng vào gốc cây hoặc vách đá dựng đứng, nhưng chúng không hề hãm lại, ngược lại còn dồn thêm sức xông tới, rồi lấy thân câu hoặc vách đá làm điểm tựa mượn lực đàn hồi bật ngược trở lại. Vậy là, đòn tấn công theo đường thẳng liền biến thành thế công hình tam giác. Giống như Cương Nhật Phổ Bạc và Cương Lạp vậy, Cương Lạp có thể mượn sức cánh tay Cương Nhật để nhảy lên, khi tấn công kẻ địch, nó cũng nhảy từ vai tên thứ nhất sang vai tên thứ hai rồi tên thứ ba, giống như nhảy lên các cây cột, khiến kẻ địch hoa mắt chóng mặt.

Khi tránh né các cơ quan cạm bẫy trong Bạc Ba La thần miếu, Trác Mộc Cường Ba và Merkin đã dựa theo phương thức hợp tác này của loài sói, phối hợp thực hiện một loạt động tác tiếp sức trên không. Khi xuất hiện những vết nứt gãy không nhảy qua được, hoặc không còn đường nào để đi, họ liền lấy một người làm trung tâm, ném người còn lại qua, sau đó bản thân cũng nhảy theo. Người được ném đi ấy sẽ sang bờ bên kia trước, rồi quay lại tiếp ứng đối phương, thoạt nhìn có vẻ rất giống với những người biểu diễn đu bay trong đoàn xiếc, nhưng động tác thì khó hơn rất nhiều lần. Có điều hai người đều có sức mạnh, cộng với thân thủ nhanh nhẹn, sau nhiều lần diễn luyện cũng đã quen với những động tác này rồi.

Trác Mộc Cường Ba và Merkin vẫn đang móc chặt tay vào nhau, không đợi Đường Thộ kịp phản ứng, Trác Mộc Cường Ba đột nhiên dùng cả hai tay tóm vào cánh tay Merkin, ném y như ném quả trùy sắt. Thân hình

Merkin bay lên không trung, đá về phía Đường Thọ, Đường Thọ vội giơ tay lên cản lại, người hơi lảo đảo lùi lại hai bước, dù sao thì sức của hai người gộp lại cũng mạnh hơn một người nhiều.

Merkin chưa đá trúng được Đường Thọ, nhưng y đã nhanh chóng chạm mặt đất, vòng tay kéo mạnh, lại ném Trác Mộc Cường Ba ra. Hai người lúc này giống như hai quả chùy sắt móc vào cùng một sợi xích, luân chuyển tấn công Đường Thọ. Lần này Merkin ném Trác Mộc Cường Ba ra thật, hai tay móc vào nhau đã tách ra. Trác Mộc Cường Ba hai tay liên tiếp vung lên "chào hỏi" Đường Thọ, còn Merkin lại nhảy bật về phía sau. Cũng là hai tay, nhưng quyền pháp của Đường Thọ rõ ràng nhanh hơn Trác Mộc Cường Ba một bậc, chỉ thấy cổ tay y lật lên lật xuống mấy lần, đã hóa giải toàn bộ chiêu thức của gã, tưởng như một đám sấp tương lên trán Trác Mộc Cường Ba, nào ngờ thân hình gã lại đột nhiên dừng phất giữa không trung, rồi nhanh chóng giật lùi trở về sau. Thì ra, Merkin lùi lại phía sau đã tóm lấy hai chân Trác Mộc Cường Ba, Trác Mộc Cường Ba một đòn không trúng đích, y liền kéo ngay về phía sau. Nếu chỉ có một người, Trác Mộc Cường Ba hay Merkin cũng không thể nào thực hiện được những động tác kiểu này, nhưng hai người hợp tác, chuyện không thể cũng biến thành có thể.

Merkin kéo Trác Mộc Cường Ba giật ngược lại, bản thân cũng ngửa người ra trượt lên thảm cỏ, hai chân tấn công phần thân dưới của Đường Thọ, đồng thời dồn sức lên hai tay, ném Trác Mộc Cường Ba lúc này đã bay qua đầu y bay ngược trở lại. Sắc mặt Đường Thọ thoáng biến đổi, liên tiếp giật lùi, nhất thời cũng chưa thích ứng được với cách đánh này.

Thân thể Merkin và Trác Mộc Cường Ba giống như được nối với nhau bằng một sợi dây chun, lúc thì tay người này tóm lấy tay người kia, lúc thì hai chân móc vào nhau, có lúc Trác Mộc Cường Ba coi thân thể Merkin như cái cột, tay ôm cột, bật người lên đá xoay một vòng; có lúc Merkin lại coi thân thể Trác Mộc Cường Ba như bao cát hay quả chùy dây xích, nhắc bổng lên ném vèo ra. Hai người thoát trước thoát sau, khi lùi khi tiến, khiến Đường Thọ có cảm giác không phải đang chiến đấu với hai người, mà là một kẻ có bốn tay bốn chân. Sau ba bốn lần đột kích, cuối cùng nắm đấm của Trác Mộc Cường Ba cũng thụi trúng mặt Đường Thọ. Đường Thọ ngã xuống, trượt trên thảm cỏ ra xa bốn năm mét. Y chống một tay xuống đất bật dậy, tay kia quét qua khóe miệng, nhìn vết máu trên ngón tay cái, y chỉ nhếch mép, "phì", nhổ ra một

ngụm máu bầm: "Không ngờ đấy, chiến thuật hợp kích này dường như không nằm trong hạng mục huấn luyện lính đặc chủng thì phải."

Trác Mộc Cường Ba và Merkin thấy có hiệu quả, đầu buồn rồi hơi mà lẩm lờn với Đường Thọ. Hai người bắt tay, sải bước xông lên truy kích. Đường Thọ lạnh lùng nói: "Các người tưởng dùng chiêu này có thể đánh trúng ta lần nữa sao!" Đột nhiên hai tay y giơ lên, bàn tay xòe ra, cả người trượt ngược về phía sau như vừa nẩy, đồng thời, y đã bốt hai nắm đất lên. Trác Mộc Cường Ba và Merkin chỉ kịp thấy một đồng cát đen ngòm bay tới trước mặt.

"Hồng bét!" Trác Mộc Cường Ba và Merkin cùng cảm thấy không hay, khoảng cách quá gần, họ không thể không giơ tay lên bảo vệ cặp mắt. Đường Thọ xông lên một bước, chen vào giữa hai người, hai tay chia ra tấn công hai hướng. Trong tình huống như vậy, hai người vừa không thể hợp tác tấn công, ngược lại còn vì hai tay móc vào nhau mà không thể kịp né tránh đòn thế của Đường Thọ.

Đến khi hai người tách được ra để né đòn thì Merkin đã bị đánh lui ba bốn bước, Trác Mộc Cường Ba càng thảm hơn, bị tay phải Đường Thọ đánh cho hộc máu. Đường Thọ dùng thân thể của mình ngăn cách giữa Trác Mộc Cường Ba và Merkin, không cho hai người có cơ hội liên thủ, ba người đứng trên một đường thẳng, mặt Đường Thọ nhìn ra phía trước, còn Trác Mộc Cường Ba và Merkin lại lom lom nhìn y, hai bên cứ vậy gườm gườm lẫn nhau.

Đường Thọ đột nhiên bật cười: "Có biết tại sao lúc này nghe người nói ta là tên điên, ta lại cười không? Vì ta nhớ đến một tên điên khác, một mục điên thì đúng hơn. Mục ta cảm thấy cuộc sống với người chồng trước thật quá đơn điệu nhạt nhẽo, tưởng rằng mình đã tìm thấy tình yêu chân chính, bèn quyết định dẫn theo con gái, chia tay người chồng cũ. Không ngờ, chồng sau của mục ta lại là một thằng nghiện cờ bạc, thoáng cái đã thua sạch hết tài sản trong nhà, chẳng những vậy hẳn ta không hề thích mục đàn bà đó, mà chỉ muốn ra tay với con gái mục. Con bé đáng thương thật, mười... mười mấy tuổi nhỉ? Dù sao thì, đêm đó ta đã thấy nó mặc một bộ đồ trắng như tuyết, nhảy từ nóc nhà mười tám tầng xuống, đẹp như một cánh bướm vậy, ha ha, mục đàn bà đáng thương ấy, không ngờ lại hóa điên..."

"Đường Thọ" cổ họng Trác Mộc Cường Ba phát ra một tiếng gầm, bắt người lao tới: "Mày không phải con người!"

"Này, đừng thế!" Merkin biết rõ Đường Thọ đang chọc giận Trác Mộc Cường Ba, nhưng lúc này, y đã không thể ngăn gã lại được nữa.

Trác Mộc Cường Ba hung hăng lao tới, nhưng Đường Thọ chỉ cần khẽ khàng giơ chân cất tay là lại đánh bật gã. Có điều, Trác Mộc Cường Ba dường như hoàn toàn không biết đau đớn, hai chân chạm đất, lại xông lên như thể bất cần đời, cứ vậy bốn năm lần, trên vạt áo Đường Thọ đã có không ít vết máu, máu của Trác Mộc Cường Ba.

Merkin thấy vậy thì hết sức lo lắng, cũng muốn xông lên giúp sức, nhưng chỉ mấy chiêu đã bị Đường Thọ đánh bật ra. Nụ cười nhả nhặn trên gương mặt Đường Thọ vẫn chưa từng biến mất.

"Ầm!" Trác Mộc Cường Ba lại bị đánh bay ra xa bốn năm mét, rơi bịch xuống đất, trượt thêm ba bốn mét nữa rồi ộc ra một ngụm máu lớn. Lần này gã không thể một mạch lao tới được nữa, Trác Mộc Cường Ba khó nhọc xoay người ngồi dậy, há miệng thở dốc, cảm giác phẫn hận trong lòng mỗi lúc một bùng lên mạnh mẽ, tại sao, tại sao lại có kẻ như tên Đường Thọ này? Tại sao lại là ta? Tại sao lại là ta?

Đường Thọ nói với giọng thương hại : Cường Ba thiếu gia, người không thể trách ta được, có trách thì trách người là Trác Mộc Cường Ba đi, ai bảo người là con trai của Đức Nhân lão gia, ai bảo gia tộc người là hậu duệ của Trại Bản Ba. Có điều, người cứ yên tâm, giờ mục đàn bà đó đang ở trong bệnh viện mà ta đã từng ở ấy, người cũng từng đến đó rồi, điều kiện rất tốt đấy."

"A...a..." Trác Mộc Cường Ba ngửa mặt lên trời hú dài, cục máu ú trong lồng ngực phun ra, lửa phẫn nộ trong long cháy lên ngùn ngụt. Gã đột nhiên cảm thấy, vòng tròn vốn đang chậm chậm di chuyển động giữa hai đồi kia, biến thành một thông đạo, dường như có một thứ vật chất vô hình nào đó trong trời đất, đang ủa vào tràn đầy cơ thể qua thông đạo đó.

"A...a..." cùng với tiếng gầm đầy giận dữ ấy, làn da Trác Mộc Cường Ba từ từ chuyển sang sắc đỏ, từng sợi gân xanh gồ hằn lên, cơ bắp vạm vạp

đề lên xương cốt phát ra những âm thanh "răng rắc lách cách", những khối thịt gồ lên cao như thể muốn xé toạc y phục ra. Mekin và Đường Thọ đều ngạc nhiên nhìn những biến hóa trên thân thể gã.

"Hải Đế Luân"(56) mở ra hết! Cường Ba thiếu gia, người cũng giỏi mang đến cho ta nhiều niềm vui bất ngờ đấy, ở thời điểm này mà còn đột phá được cơ à!" Đường Thọ không hề sợ hãi, ngược lại còn tỏ ra vui mừng, nụ cười càng thêm rạng rỡ.

Trác Mộc Cường Ba lại đứng lên, gã thậm chí không buồn quan tâm đến những thay đổi của mình, lao thẳng vào Đường Thọ. Thân thể hai người lướt qua cạnh nhau, Trác Mộc Cường Ba lại trúng một đấm. Nhưng lần này, gã cảm nhận được một cách rõ ràng mình đã nắm bắt được quỹ tích ra đòn của Đường Thọ, trong một chớp mắt trước khi trúng chiêu, gã đã né được chỗ yếu hại trên cơ thể. Đường Thọ muốn tung cước, không hiểu sao trong đầu Trác Mộc Cường Ba lại nảy ra ý nghĩ đó, gã hơi co gối lên, trước khi hai chân Đường Thọ hình thành được thế công, chặn đùi non của y lại, hai người đều tung ra một đấm, lùi lại một bước, tạm thời tách ra.

Đúng vào khoảng khắc họ tách ra đó, Trác Mộc Cường Ba đột nhiên hiểu được tại sao mình biết Đường Thọ muốn tung cước. Vì nếu gã ở vị trí của Đường Thọ, đá chân lên không nghi ngờ gì chính là lựa chọn tốt nhất, chính là như vậy! Trác Mộc Cường Ba đã dự cảm được suy nghĩ của Đường Thọ, từ đó chặn được thế công của y lúc chiến đấu. Đồng thời, gã cũng hiểu ra sự thua kém của bọn gã với Đường Thọ nằm ở đâu. Gã và Mekin, ra đòn có thể rất nhanh, chiêu thức quái dị, nhưng khi bọn gã ra đòn thì chỉ biết xông thẳng tới trước, gập chiêu giải chiêu. Còn Đường Thọ lại hoàn toàn khác, trước khi ra chiêu, y đã nghĩ trước xem đối thủ có thể phản ứng như thế nào, vì vậy mỗi lần y xuất chiêu đều chặn đứng những bộ vị hai người bọn gã có thể tấn công, đồng thời nhằm vào những vị trí hai người không kịp thu về phòng ngự, giống như hai cao thủ đánh cờ mà Đường Thọ luôn nhìn trước được một nước cờ vậy. Cũng chẳng trách khi tấn công Đường Thọ, gã và Mekin rất khó đánh trúng đối phương, mà lại liên tiếp trúng đòn của y.

Đường Thọ và Trác Mộc Cường Ba vừa tách ra, Mekin lập tức bộc phát tấn công. Đường Thọ thoáng lộ vẻ chán ghét, y đã không còn hứng thú hưởng thụ trò mèo vờn chuột này nữa, trong lòng ngấm ngầm lo lắng. Y

lo lắng Trác Mộc Cường Ba bắt đầu nắm bắt được cách thức đoán trước quỹ tích vận động và ý đồ tác chiến của đối thủ trong chiến đấu. Tuy rằng y cũng biết, điều này cần một quá trình lâu dài, nhưng y vẫn cảm thấy lo lắng.

"Cút đi cho ta" Đường Thọ không còn nương tay nữa, nhắm vào Merkin tung ra một đấm. Khi nắm đấm còn cách Merkin khoảng ba bốn chục xăng ti mét, y lại đột nhiên hất cổ tay lên, đầu móc kéo theo dây xích mảnh bắn vọt ra. Ở khoảng cách gần như thế này, uy lực của đầu móc tuyệt đối không kém viên đạn vừa rời khỏi họng súng, chỉ trong chớp mắt đã bắn xuyên qua vị trí dưới bả vai của Merkin. Đây cũng là một trong những chỗ mỏng nhất trên bộ đồ chống đạn này. Vì tốc độ bắn xuyên qua quá nhanh, Merkin còn không kịp cảm thấy đau đớn, bàn tay vẫn nắm chặt vung ra phía trước. Cổ tay Đường Thọ khẽ vặn nhẹ, dây xích lập tức rút trở về. Cảm giác đau đớn thấu xương thấu cốt tức thì lan đi khắp toàn thân, Merkin "Á!" lên một tiếng, cú đấm lập tức run rẩy thoát lực dừng sững lại. Đường Thọ giơ chân đá tạt một cú, hất y văng ra xa, rồi xoay người lại toàn lực đối phó Trác Mộc Cường Ba.

Merkin bị đã bay lơ lửng trên không trung, nhìn thấy Đường Thọ dốc sức tấn công Trác Mộc Cường Ba, một chọi một, Trác Mộc Cường Ba hoàn toàn rơi vào thế yếu. Trước đó, gã đã bị thương rất nặng chẳng qua mới nắm bắt được phương thức dự đoán động tác trước khi xuất chiêu mà thôi. Y nhìn thấy rất rõ, gương mặt đỏ bừng vì phẫn nộ của Trác Mộc Cường Ba đang dần tái đi, gã mất máu nhiều quá, giờ đã như ngọn đèn cạn dầu rồi. Merkin lạnh cả người, thậm chí: "Không thể chiến thắng hẳn được, hẳn còn chưa dùng đến vũ khí, cũng không sử dụng côn trùng, mà đã mạnh đến thế, lẽ nào chúng ta phải kết thúc như vậy sao?" Thân thể Merkin rơi chạm đất, khẽ bật nảy lên, khóe mắt liếc thấy... vùng gò đồi đằng xa kia, dường như có gì nhích động!

Thời gian quan ngược lại lúc ba người bắt đầu chiến đấu, khi Trác Mộc Cường Ba phun ra vũng máu đầu tiên, những phân tử máu bắn tung tóe, được cơn gió nhẹ dịu dàng bao bọc, đưa ra xa khỏi bãi cỏ, không ngừng khuếch tán rộng hơn...

Tứ Vương lẳng, bây sói đang nô đùa.

Sói Út không biết kiếm đâu được một khúc xương dài, ngậm trong

miệng chạy vào một nhà dân đặt trước một con sói cái. Con sói cái ấy e thẹn cúi đầu, bước đến cọ cọ vào má Sói Út. Sói Út ta đang mừng rỡ hơn hở, đột nhiên trở lên nghiêm nghị, chạy ra khỏi nhà, ngẩng đầu tìm kiếm gì đó trong không khí. Một mùi quen thuộc từ xa bay đến, mùi máu. Lúc này đã có một ngọn gió mang theo mùi máu nồng nặc lướt qua, nhưng Sói Út không để ý, cho rằng đó là đội săn bắn đang đi săn, nhưng lần này thì khác, máu này, là của A U Chang!

Trên đỉnh Tứ Vương lăng, vị vương giả trên cao đột nhiên đứng dậy, bốn chân như bốn cây cột, mặt hướng về phía Tây. Một con sói cường tráng đứng ở bậc thang bên dưới, khẽ gầm gừ: "Là người đó!" Vương giả đáp: "Ta còn nghĩ thấy mùi quen thuộc khác, xem ra, đến lúc chúng ta hành động rồi."

Dường như tất cả lũ sói và chó ngao ở Shangri-la đều ngửa mặt lên trời, dùng cái mũi nhạy bén của chúng tìm kiếm thứ gì đó. Đột nhiên, cái bóng màu tím kia từ trên Vương lăng bước xuống, nó đi đến đâu, đàn sói nhất loạt cúi đầu, rồi lập tức đứng dậy đi theo vị vương của mình, tiến về cùng một hướng. Đàn sói ở bốn phương tám hướng cũng tràn về, bọn chúng đều bỏ dở hết công việc đang làm, nhưng chơi đùa nhảy nhót, cùng đi theo một bóng hình, dần tụ tập thành những dòng thác lũ, những dòng lũ lớn lại hòa vào nhau, tựa như cơn sóng thần ngoài biển khơi ập đến nhấn chìm hết thảy.

Đàn sói tràn qua rừng rậm, hết sức trật tự theo sau vị vương giả của chúng, không phát ra bất cứ âm thanh nào, nhưng những bước chân nhিপ nhàng ấy lại khiến cả khu rừng run lên. Trong khoảnh khắc, động vật trong rừng, ngoài những con bay được trên không và rúc sâu dưới lòng đất, dường như tất cả đều ùa ra khỏi hang ổ, bỏ chạy dáo dác.

Vương giả của loài sói, bước chân thanh nhã mà cao quý nhanh nhẹn bước đi, tốc độ tăng dần, sải chân nhỏ dần, nhỏ dần rồi như thể đang bay. Toàn bộ các đàn sói ở Shang-ri la đều đi theo thủ lĩnh của chúng, nghìn vạn cùng lao đi, khiến mặt đất chấn động rung lên bần bật.

Merkin tưởng rằng mình hoa mắt, vội đưa tay dụi mạnh rồi nhìn lại, đúng vậy, khu vực gò đồi đó đang rung lên, không phải, không phải đồi núi đang rung động, mà cả một vùng gò đồi đằng xa ấy đều bị thứ gì đó phủ kín, thứ đó đang chuyển động. Merkin chưa kịp nhìn rõ đó là thứ

gì, y chỉ biết, số lượng bọn chúng rất đông đảo, tất cả đang ào ào tràn tới đây. Y ngoái đầu nhìn quanh quất, chỉ thấy toàn bộ trong tầm mắt, đều là như vậy, dường như mặt đất đang cuộn sóng... liền ngay sau đó Merkin cảm thấy mặt đất, hồ nước, núi non, tất thấy đều đang run lên nhè nhẹ.

Đường Thọ vừa đánh bật Trác Mộc Cường Ba ra xa mấy mét, lập tức cảm nhận được mặt đất rung động. y ngoảnh đầu, liền thấy cơn sóng do lũ sói tạo thành ập đến. Đường Thọ tức thì tái mặt, thầm tính toán khoảng cách giữa mình và lũ sói, rồi quay lại nhìn Trác Mộc Cường Ba, đột nhiên rút súng bắn luôn. Trác Mộc Cường Ba sớm đã có chuẩn bị, thuật bắn súng cận thân được bản năng trợ giúp, đã phát huy vượt cấp. Gã lặn lội mấy vòng, đạn của Đường Thọ bắn ra đều rơi vào khoảng trống. Y rất muốn giết chết Trác Mộc Cường Ba và Merkin ở đây, nhưng cũng không hề muốn hợp táng với hai người. Ngay cả Merkin cũng nhận ra, Đường Thọ đang chuẩn bị bỏ chạy! Lúc này, Merkin đã nhìn rõ, thứ tràn qua rừng rậm kia, là sói, toàn bộ đều là sói, sói đến rồi! Sói đến rồi! Không hiểu vì sao. Merkin cảm thấy kích động sôi trào, suýt chút nữa thì rơi nước mắt. Y có lẽ là một trong số rất ít người trong lịch sử nhìn thấy nhiều sói như vậy chạy về phía mình mà con vui mừng đến thế.

VƯƠNG GIẢ GIÁNG LM

Đường Thọ đành bỏ qua cho bọn Trác Mộc Cường Ba, xoay người chạy đi, đồng thời mở khóa ba lô, lấy hết vũ khí ra, toàn thân từ đầu đến chân đều vù trang tới tận răng. Y vừa chạy vừa cất lực thâm nhủ: "Không qua đâu, không qua đây đâu..."

Ven hồ là những khối đá lớn nhỏ sừng sững, đàn sói chạy đến trước những khối đá ấy liền đồng loạt dừng lại, chân cào bới đất một cách bất an, gầm gừ khe khẽ. Đường Thọ yên tâm phần nào, song vẫn không dám hoàn toàn lơ là, y biết, điều này chẳng nói lên gì cả, quan trọng nhất là phải xem thái độ của "vị" kia như thế nào.

Tử kỳ lân được bày sói tiên hô hậu ứng, trông cao hơn hẳn những con sói và chó ngao khác hẳn một cái đầu, nó chậm chậm bước tới đường ranh giới tạo bởi các khối đá, mấy con sói tương đối cao tuổi ở bên cạnh khẽ thì thào: "Chuyện này...ngài xem..."

Tử kỳ lân chẳng buồn để ý, hờ hững như không, ngẩng cao đầu bước qua lằn ranh vô hình ấy, lũ sói phía sau hú lên mừng rỡ, lần lượt bám đuôi theo. Trái tim Đường Thọ giật nảy lên, khẩu súng trong tay suýt nữa thì rơi mất.

Trác Mộc Cường Ba nằm dưới đất, nhất thời không sao dậy nổi, chỉ có thể nghiêng người đi một chút. Gã cũng cảm thấy mặt đất đang chấn động, nhìn thấy đàn sói ủa tới, nhưng gã vẫn chưa hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Gã chỉ biết, vương quốc sói có quy củ riêng của mình, hoặc giả, bọn chúng cũng có sứ mệnh của mình, không để bất cứ kẻ nào từng đặt chân đến Bạc Ba La thần miếu được phép rời khỏi đây, giống như Ba Tang và đồng đội của anh ta năm đó vậy. Thế cũng tốt, ít nhất Đường Thọ cũng không thoát được.

Nhưng ngay sau đó, gã liền loại bỏ mối lo này, vì trong đàn sói ập đến như nước triều đen kịt ấy, có hai con soi xông lên đến cạnh gã trước tiên. Sói Út và Sói Hai thân thiết liếm liếm vết thương trên người gã, đoạn ngồi chồm hổm bên cạnh gã. Trác Mộc Cường Ba giơ tay lên, vuốt dọc theo sống lưng hai con sói.

Sói Út thấp giọng thì thào: "Ai bắt nạt anh thế, A U Chang chúng tôi giúp anh báo thù."

Trác Mộc Cường Ba dùng tiếng sói đáp lại: "Vậy thì, nhờ chúng mày vậy." Đang nói chuyện, chợt nghe một tiếng hét giận giữ: "Lũ khốn kiếp!" Kế đó, tiếng súng vang lên liên tiếp.

Trác Mộc Cường Ba muốn nhìn xem có chuyện gì xảy ra, nhưng cần cổ đau nhức, toàn thân không còn chút sức lực nào cả. Sói Hai liền dùng mõm rúc vào, nâng đầu Trác Mộc Cường Ba lên cao hơn.

Trác Mộc Cường Ba trông thấy, không biết từ lúc nào, Đường Thọ đã bị lũ sói ép trở về, đồng thời, xung quanh gã cũng có vô số con sói đang vây thành vòng tròn, ném cho gã những ánh nhìn thân thiết. Gã lập tức ngập tràn trong hạnh phúc, chúng không hề quên người bạn này!

Đường Thọ hai tay hai súng, liên tục phát xạ, quỹ tích đạn bao phủ toàn bộ các phương vị xung quanh, y thay đạn cũng cực nhanh, hai khẩu súng vừa hết đạn, y liền ném lên không trung, đồng thời búng lên hai

băng đạn giắt ở thắt lưng, sau đó rút hai khẩu súng khác ra tiếp tục xạ kích. Hai băng đạn cắm lọt ngay vào hai khẩu súng trên không trung, rơi xuống, khi ấy, Đường Thọ cũng vừa bắn hết đạn hai khẩu súng trên tay, y lại ném súng lên, búng ra hai băng đạn khác, rồi lại bắt lấy hai khẩu súng vừa rơi xuống, tiếp tục nhả đạn. Kỹ thuật này, hiển nhiên còn cao minh hơn Merkin một bậc, hai khẩu súng đồng thời nạp đạn, vả lại gần như không có thời gian cách quãng.

Trác Mộc Cường Ba quan sát quỹ tích nhả đạn của Đường Thọ cũng không khỏi trầm kinh ngạc. góc độ xạ kích hết sức độc địa, quỹ đạo dịch chuyển của nòng súng cũng thập phần quái dị, diện tích che phủ rất toàn diện, gần như một hình cầu toàn thân đều có những họng súng chĩa ra vậy. Gã bất giác trầm nhủ, nếu Đường Thọ vừa xuất hiện đã sử dụng kỹ thuật xạ kích này đối phó mình và Merkin, sợ rằng bọn gã đã sớm chẳng còn mạng nữa rồi, chỉ có điều, tên Đường Thọ này tâm lý quá biến thái, y muốn hưởng thụ khoái cảm chinh phục, kết quả lại bị đàn sói lừa vào trong rọ.

Kỹ thuật bắn súng của Đường Thọ đã đáng kinh ngạc, nhưng biểu hiện của đàn sói lại càng khiến người ta chấn động hơn. Bọn chúng nhảy qua nhảy lại giữa các làn đạn, nhanh như những cái bóng mờ, đạn của Đường Thọ quá nửa đều bắn trượt, Trác Mộc Cường Ba đột nhiên nhớ đến chuyện xảy ra khi mấy con sói đuổi theo gã và Ba Tang. Tốc độ của lũ sói này còn nhanh hơn một chút so với tốc độ mắt thường có thể theo kịp, rõ ràng nhìn thấy chúng, nhưng khi nổ súng lại chỉ bắn vào một cái bóng, nếu nhắm mắt bắn bừa bắn bậy, nói không chừng lại bắn trúng cũng nên.

Đáng tiếc, Đường Thọ không hiểu lý lẽ này, trong cơn căng thẳng và sợ hãi cực độ, cặp mắt y càng lúc càng mở lớn.

"Cách cách!" hai tiếng, Đường Thọ vồ vào thắt lưng nhưng đã không còn băng đạn nào nữa. Y vẫn không can tâm, liền chĩa súng vào lũ sói bóp cò liên tiếp, không ngừng phát ra những tiếng "cách cách cách" trống rỗng. Lũ sói tách ra tạo thành một con đường, Tử kỳ lân chậm chậm bước lên phía trước, mặt đối mặt với Đường Thọ. Nó nhìn chằm chằm vào Đường Thọ, miệng khẽ nhếch lên.

"Nổ súng đi, xem người còn bao nhiêu đạn. Lần trước đã để người chạy

thoát, không ngờ người còn dám trở lại nữa, lần này để xem người chạy được đi đâu." Đường Thọ đọc được điều đó trong mắt Tử kỳ lân.

"Không thể nào, đây không phải là cấm địa của các người hay sao? Sao các người dám vượt qua ranh giới? Sao các người dám!" Đường Thọ chỉ vào những khối đá sừng sững ở đằng xa quát tháo âm ỉ.

Tử kỳ lân ngoảnh đầu lại nhìn những khối đá, ánh mắt lộ vẻ tiếc nuối, tựa như đang nói: "Quy củ lập ra là để phá vỡ, chẳng lẽ ngay cả điều này người cũng không biết sao? Người có óc không vậy?"

"Không thể nào, không thể nào." Đường Thọ vừa lắc đầu vừa lùi lại, y biết rõ lũ sói này đáng sợ đến chừng nào, kị ức bị truy đuổi lần trước vẫn còn rõ ràng như mới. Vốn luôn cho rằng mình là một thứ tồn tại cao quý vô thượng, không ngờ lại bị một đám súc sinh đánh bại, Đường Thọ bị đả kích rất lớn, vì vậy mà tin thần rối loạn mất một thoáng thời gian, đây cũng chính là một trong các nguyên nhân khiến y mặc đồ lính đánh thuê trà trộn vào giữa đám thuộc hạ của Merkin để che giấu hành tung.

Đột nhiên, Đường Thọ trông thấy Trác Mộc Cường Ba đang được đàn sói vây lại bảo vệ, sau đó, y lại trông thấy Merkin. Đãi ngộ của Merkin không được như Trác Mộc Cường Ba, mấy con sói đang hướng về phía y nhe hàm răng nhọn hoắt, khiến Merkin sợ đến không dám nhúc nhích. Đường Thọ dường như chợt hiểu ra điều gì đó, y chỉ Trác Mộc Cường Ba hét lớn: "Người! Chính là người! Người là Người được chọn! Không! Không công bằng! Ta cũng là hậu duệ của Vu vương, tại sao chỉ có người là Người được chọn?" Trác Mộc Cường Ba đã phục hồi phần nào sức lực, đang khó nhọc chống khủy tay xuống đất để nâng người lên cao một chút, gã nuốt ngụm máu trào lên đến cổ họng xuống, dùng câu nói của chính Đường Thọ trả lời y: "Thế thì sao? Người không phục à?"

Đường Thọ cực kỳ phẫn hận rít lên: "Cường Ba thiếu gia, người tốt số thật đấy! Có kẻ sống gửi bảo vệ người! Lại có lũ sói bảo vệ người! Được lắm! Được lắm!"

Sói út đứng lên, lông cổ dựng ngược, nhìn chăm chăm vào Đường Thọ, hỏi Trác Mộc Cường Ba: "A U Chang, hẳn phải không? Xem tôi xử lý hắn này!"

Một con sói bên cạnh ngăn Sói Út lại, nói: "Đừng hoảng, đó là con mồi của Vương."

Tử kỳ lân khẽ gầm lên một tiếng, chuyển sự chú ý của Đường Thạ sang phía nó: "Con người, cuộc chiến của chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi, không phải ngươi sợ rồi chứ?"

Mà để cho Trác Mộc Cường Ba và Merkin đủ thời gian bàn bạc như con mèo đang vờn hai con chuột...

Trác Mộc Cường Ba nhìn về phía xa, mé bên kia thậm chí là rừng rậm, nếu đàn sói có thể chạy đến đây... Đường Thạ cười khi khi nói: "Không cần nghĩ đến lũ sói của ngươi làm gì. Cường Ba thiếu gia, đừng quên lúc ngươi truy đuổi Merkin đã xảy ra chuyện gì chứ? Ta đã khảo sát kỹ lưỡng rồi, đây là khu cấm đối với loài sói, bọn chúng tuyệt đối không tiến vào dù chỉ một bước đâu."

Ánh mắt Trác Mộc Cường Ba chầm chậm thu về, nhìn bộ mặt khiêm hòa nhã nhặn mà thực chất lại hết sức kiêu căng ngạo mạn của Đường Thạ, trong lòng gã chợt dâng trào một ngọn lửa vô hình. Gã giờ nắm đấm to như cái bát lên, cứ vậy lao thẳng về phía Đường Thạ, nếu mọi tính toán đều không thể thay đổi được cục diện, vậy thì, cứ trực tiếp xông lên là xong, cần quái gì phải nghĩ nữa.

"Này, vậy có được không?" Merkin không dừng được đành phải chạy theo bên Trác Mộc Cường Ba, hai người song song lao về phía Đường Thạ.

"Hắn không coi mạng người ra cái gì đâu, hắn sẽ không tha cho chúng ta, mà tôi cũng không định tha cho hắn, đã thế thì cần gì phải nghĩ ngợi nhiều cho mệt óc? Cứ oanh liệt đánh một trận đi, giống như thời trẻ vậy!"

"Giống như thời trẻ vậy!" Merkin cảm thấy máu trong cơ thể mình bắt đầu sôi trào nóng bỏng, cảm giác nhiệt huyết bùng bùng đã lâu lắm rồi không có lại ào ạt trời lên trong y, bước chân hai người mỗi lúc một nhanh, họ guồng chân, tăng tốc, gia tốc, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua khoảng cách năm mươi bước chân.

Nhìn hai người dũng mãnh xông về phía mình, Đường Thọ nhoẻn miệng mỉm cười, cũng lao về phía họ, bắt đầu tăng tốc, hai mươi mét, mười mét, năm mét, khoảng cách giữa song phương không ngừng rút ngắn lại. Khi hai bên gần chạm vào nhau, Đường Thọ đột nhiên chồm người ra trước, hai tay chống xuống đất lộn nhào một vòng, nắm đấm của Trác Mộc Cường Ba và Merkin song song rơi vào khoảng không. Trong khi ấy, hai chân đạp ra phía trước của Đường Thọ ép hai người họ phải thu tay chống đỡ. Cả hai cùng cảm nhận được lực xung kích mạnh mẽ ập tới, đành cực lực chuyển từ thế công sang tư thế phòng ngự, giật lùi về phía sau.

Trác Mộc Cường Ba và Merkin vừa lùi lại, hai chân Đường Thọ đang đá vào mặt hai người lập tức chuyển sang đạp vào ngực. Hai người lại lùi tiếp, hai cẳng chân lại nhằm vào phần hông, hai tay Đường Thọ đã rời khỏi mặt đất, cả người lúc này nằm ngang trên không trung. Vốn dĩ, đây là thời cơ tốt nhất để tấn công y, nhưng hai chân y lại dài hơn sải tay Trác Mộc Cường Ba và Merkin, hai người không đánh trúng Đường Thọ, ngược lại mỗi người còn bị đá cho một cước. Hai người chỉ có thể tiếp tục lùi lại, họ vẫn còn một cơ hội, chính lúc Đường Thọ vừa kết thúc vòng nhào lộn, hai chân còn chưa đứng vững vàng. Lúc đó y không thể phát lực, hai người sẽ chuyển lùi thành tiến, tức khắc sẽ khiến Đường Thọ trở tay không kịp.

Nhưng thân thể Đường Thọ ở trên không trung lại nghiêng đi một cách kỳ dị, chân trái chạm đất trước chân phải, vả lại, chân trái còn vươn lên trước chân phải chừng ba mươi xăng ti mét. Chính khoảng cách ba mươi xăng ti mét này, khiến Đường Thọ giảm lên mu bàn chân Merkin một cách chuẩn xác. Khi áp lực từ mu bàn chân truyền lên não, Merkin chuẩn bị rút chân lùi lại, thì Đường Thọ đã đứng lù lù trước mặt y rồi. Đồng thời, chính cú vạ người trên không kì dị đó, cũng khiến cú đấm dồn lực của Trác Mộc Cường Ba lướt sạt qua đầu vai Đường Thọ rơi vào khoảng không.

Merkin thấy Đường Thọ đứng trước mặt mình, hai mắt trợn lên, kể đó là cảm giác đau đớn dữ dội bùng lên ở nội tạng, truyền đến trung khu thần kinh. Đường Thọ vừa chạm đến đất liền tung ra một cú đấm vào bụng dưới Merkin nắm đấm vẫn không dừng lại, thuận đà móc lên quá đầu, tương thẳng vào cằm, khiến Merkin bật ngửa ra sau. Lẽ ra, trúng phải hai đòn nặng như vậy, Merkin phải văng lên không trung, nhưng Đường

Thọ lại đang giẫm lên mu bàn chân y. Merkin sau khi cảm thấy đau đớn dữ dội bật ngửa người ra, lại cảm thấy một luồng sức lại kéo y bật ngược lại phía nắm đấm của đối phương.

Đường Thọ sớm đã chuẩn bị cho Merkin một cùi chỏ, còn tay kia của y lại đang đối phó với Trác Mộc Cường Ba. Đúng như Pháp Sư Á La phán đoán, tay phải của Đường Thọ rõ ràng không nhanh bằng tay trái, nhưng lại cực kỳ mạnh mẽ, Trác Mộc Cường Ba luôn phải dồn sức vào cả hai tay mới gạt đỡ được nắm đấm của y.

Còn Merkin lúc này, lại như con lật đật, bị Đường Thọ đánh ngã ra sau rồi bật lại, ngã ra sau, rồi lại bật lại, tuy y vẫn có thể cản đỡ được một phần thể công của Đường Thọ, nhưng cũng không có cách nào chuyển từ thế thủ sang tấn công. Phía bên kia, Trác Mộc Cường Ba một mực tấn công dữ dội, song cũng không thể đột phá được thế phòng ngự một tay của Đường Thọ, có điều Đường Thọ đang giẫm lên chân Merkin, nên chỉ cần gã duy trì khoảng cách, Đường Thọ cũng không đánh trúng gã được.

Đường Thọ đánh cho Merkin bật đi bật lại như vậy khoảng ba bốn lần, đột nhiên nhấc chân lên, xoay sang tấn công Trác Mộc Cường Ba. Thân thể Merkin vừa thoát khỏi áp chế, không lùi lại mà xông thẳng tới, ngọn lửa bị đè nén trong lòng bùng lên dữ dội. Chỉ thấy Đường Thọ chuyển hướng, xoay hông, tránh khỏi nắm đấm mạnh mẽ của Trác Mộc Cường Ba, cẳng chân vừa giẫm chân Merkin từ từ nhấc lên. Y mỉm cười lùi lại, như thể dây cung kéo căng ra để tích tụ sức mạnh, kế đó bất ngờ phát lực, bắn vọt về phía Trác Mộc Cường Ba. Toàn bộ quá trình ấy, Trác Mộc Cường Ba vẫn đang trong tư thế giơ nắm đấm xông tới, không kịp biến chiêu, chỉ biết mở mắt trôn trôn nhìn đầu gối Đường Thọ "tiếp xúc thân mật" với bụng mình. Một đòn này, khiến thân thể Trác Mộc Cường Ba bay bổng lên khỏi mặt đất. Vẫn chưa kết thúc, Đường Thọ còn mượn lực phản chấn khi chạm với Trác Mộc Cường Ba, đạp mạnh chân về phía sau, nhằm thẳng vào lồng ngực Merkin đang bổ tới. Đối mặt với cú đá bất thành linh này, Merkin định thu tay lại chống đỡ, nhưng tay chưa kịp thu về thì chân đối phương đã trúng đích, y chỉ thấy lồng ngực nhộn nhạo, cảm giác như thể phải ọe hết cả lực phủ ngũ tạng ra mới dễ chịu được phần nào. Đường Thọ tung chân bật về phía sau một cước, trúng vào phần phía trước ngực Merkin, kế đó lại giơ đùi lên, gót chân quét mạnh vào trán y, vẫn chưa hết đà, cẳng chân giương cao quá đầu. Lúc này, Trác Mộc Cường Ba đang cong người lại như con tôm, thân hình

vươn ra phía trước. Thân trên của Đường Thọ thụp xuống, cẳng chân đá Merkin bật ra, liền vòng ra từ sau lưng như đuôi bọ cạp, bồi vào trán Trác Mộc Cường Ba một cước. cả Trác Mộc Cường Ba lẫn Merkin đều bị hất văng ra xa.

Lên gối, đá hậu, hất chân, móc ngược, một loạt các động tác liền mạch như nước đại khái chỉ diễn ra trong khoảng nửa giây, không phải Trác Mộc Cường Ba và Merkin không muốn né tránh, mà chỉ vì Đường Thọ quá nhanh. Sau khi đánh bật, hai người mới nhớ ra, chân tên Đường Thọ này còn linh hoạt hơn tay của người bình thường gấp bội.

Đường Thọ một chiêu đắc thủ, đương nhiên không cho hai người có cơ hội lấy hơi, lập tức dồn lực vào gót chân, phi thân lao tới, nắm đấm kéo về phía sau, mục tiêu là ... Trác Mộc Cường Ba!

Nắm tay Đường Thọ còn chưa tới, quyền phong đã tới trước. Trác Mộc Cường Ba vừa trúng một cú lên gối bồi thêm một cước vào trán, cơ bắp co giật, cảm giác đau đớn còn chưa dứt, lưng vẫn chưa vươn thẳng ra được, tưởng chừng như không thể nào tránh được. Nhưng dưới áp lực của cú đấm đáng sợ ấy, bản năng sinh tồn của gã bỗng bùng lên. Trác Mộc Cường Ba thả lỏng hai tay đang ôm bụng, chống xuống đất, cả tứ chi đồng thời phát lực. Tư thế đó hết sức kỳ dị, giống như con dế đang phục dưới đất đột nhiên nhảy bật lên tránh khỏi bàn tay ụp xuống bắt nó vậy. Trác Mộc Cường Ba không ngờ lại né được cú đấm trí mạng ấy! Tứ chi cùng lúc phát lực, cùng lúc chạm đất, Trác Mộc Cường Ba nhảy sang một bên, vẫn giữ nguyên tư thế nằm rạp xuống đó nhìn lom lom vào Đường Thọ. Đồng thời, gã cũng cảm nhận được, khi thực hiện động tác này, hơi thở và các mạch máu đều trở nên thông thuận, cảm giác đau đớn dữ dội cũng lập tức thuyên giảm đáng kể.

Cú đấm của Đường Thọ đã hoàn toàn ngập vào vị trí Trác Mộc Cường Ba vừa đứng, giống như dao cắt đậu phụ, gần nửa cánh tay chìm vào trong đất. Hai mắt Đường Thọ đảo một vòng, rõ ràng chính y cũng kinh ngạc khi thấy Trác Mộc Cường Ba tránh được cú đấm này, nhưng y không hề do dự, tức khắc xoay người rút nắm đấm ra, tung chân chạy ngược lại, mục tiêu là, Merkin! Tốc độ của y cực nhanh, thân thể gần như song song với mặt đất. Trác Mộc Cường Ba không ngờ Đường Thọ lại thay đổi hướng trong chớp mắt, không dám chần chừ, vội vàng truy theo. Lần này, gã dùng cả chân lẫn tay, lập tức cảm thấy máu và hơi thở càng

thêm thông suốt dễ dàng, tốc độ chạy cũng tăng lên đáng kể, gần như theo kịp được Đường Thọ.

"Bước chạy kiểu sói à!" Đường Thọ thoáng lộ vẻ bức tức, nhưng y không có thời gian lo chuyện ấy, dù sao y vẫn dẫn trước Trác Mộc Cường Ba nửa thân người, nửa thân người ấy, đủ để đối phó với Merkin rồi!

Merkin không học được theo Trác Mộc Cường Ba, đột nhiên giở ra một chiêu thức quái dị chẳng ai nghĩ tới. Y cảm nhận được áp lực cuộn cuộn ập đến từ phía Đường Thọ, đành nắm chặt hai bàn tay lại, liều mạng!

KẾT THÚC BẰNG MỘT TẤM ẢNH

"Cứu tôi, Cường... Cường Ba thiếu gia... cứu tôi với!". Đường Thọ bị đè dưới đất không ngờ lại khó nhọc ngóc đầu lên cầu cứu.

Trác Mộc Cường Ba ngồi dậy, hỏi: "Nói, mày để cái hộp đó ở đâu rồi?"

"Tôi, tôi đưa nó ra ngoài rồi, dùng thiên nga, chỉ có tôi mới biết nó ở đâu, anh... anh cứu tôi đi, tôi có thể nói cho anh biết, chúng ta cùng mở nó ra, chúng ta có thể cùng xưng hùng xưng bá, cùng thống trị thế giới này..."

Trác Mộc Cường Ba đứng dậy, Đường Thọ nhìn thấy một tia hi vọng, lại nói: "Anh có thể, anh là Người được chọn, anh có thể nói chuyện với nó, anh... anh có thể bảo con chó này tha cho tôi."

Merkin đứng bên cạnh đỡ Trác Mộc Cường Ba, lắc đầu nói: "Không thể tha cho tên này được."

Tử kỳ lân nhìn Đường Thọ bị nó giẫm dưới chân, rồi lại nhìn Trác Mộc Cường Ba. Ánh mắt Trác Mộc Cường Ba hết sức kiên quyết, gã thậm chí còn chẳng thèm liếc Đường Thọ một cái. Đường Thọ dường như hiểu ra điều gì đó, đột nhiên phá lên cười ha hả, nói: "Tôi biết tâm sự của anh, tôi biết anh không thể buông bỏ được, anh vẫn luôn nhớ nhung người đó, tôi biết cô ta đang ở đâu."

Trác Mộc Cường Ba bị điểm trúng yếu huyệt, hơi thở tức khắc trở nên dồn dập, Đường Thọ lại nói: "Sao hả? Làm một cuộc giao dịch không,

anh bảo con chó này thả tôi đi, tôi sẽ cho anh biết em gái anh đang ở đâu."

Trác Mộc Cường Ba không kìm được, nói: "Mày biết thật sao? Tao dựa vào cái gì để tin mày?"

Đường Thộ vừa thấy có hy vọng, vội vàng lần rờ trong túi. Tử kỳ lân chẳng hề khách khí, thấy Đường Thộ vừa nhúc nhích, liền không do dự cắn mạnh một cái, khiến Đường Thộ đau đến toát mồ hôi mà không dám kêu lên. Tử kỳ lân cắn một phát ngập đến tận xương cánh tay, nếu cần thiết, nó cũng không ngại ngần gì cắn đứt luôn xương chân của y. Sở dĩ nó vẫn chưa giết Đường Thộ, là vì Trác Mộc Cường Ba dùng ánh mắt và dấu tay nói với nó: "Xin ngài tạm thời giữ lại mạng hãn, Vương, tôi còn chút chuyện muốn hỏi hãn."

Cánh tay run rẩy của Đường Thộ cuối cùng cũng lần được bên trong túi áo, y... không ngờ lại lấy ra một tấm ảnh, nói với Trác Mộc Cường Ba: "Đây."

Trác Mộc Cường Ba giật lấy tấm ảnh, còn mờ hơn cả tấm chụp Tử kỳ lân, có vẻ như được chụp ở một khu phố đông đúc, không biết ở Trung Quốc hay nước ngoài, một cô gái trẻ tóc ngắn, hình như mặc áo khoác dày có lông, đeo túi chéo màu nâu, không cầm ô, đang rảo bước đi dưới mưa. Tấm ảnh chỉ chụp phía sau cô gái, phong cảnh bên đường và bóng lưng cô gái đều nhập nhòa, dường như nước mưa đã làm ướt ống kính. Nhìn tấm ảnh này, Trác Mộc Cường Ba không thể phán đoán bóng lưng này thuộc về ai, gã chất vấn: "Thế này là thế nào?"

Đường Thộ cười gượng nói: "Em gái anh. Tôi... tôi không dám tiến lại quá gần để chụp trộm. Giờ đây, em gái anh đã trở thành một nhân vật mà tôi chỉ nhìn từ phía xa cũng run lên sợ hãi rồi."

"Mày nói gì?"

"Anh đừng quên tôi đến năm mười một tuổi mới bị Mười ba ký sĩ bàn tròn tìm đến, còn em gái anh đã bị bắt cóc từ năm bảy tuổi. Bảy tuổi đấy, cô ta đã trở thành một tồn tại cực kỳ mạnh mẽ và đáng sợ. Anh vẫn còn muốn tìm cô ta chứ?" Mặt mũi Đường Thộ dính đầy bùn đất, khi cười cũng không còn phong độ ngời ngời như trước nữa.

Trác Mộc Cường Ba chất vấn: "Mười ba kỵ sĩ bàn tròn, rốt cuộc là thứ gì vậy?"

"Ha ha, tôi chỉ có thể cho anh biết, bọn họ là những kẻ mạnh nhất và đáng sợ nhất trên thế giới này, anh không thể tưởng tượng tổ chức ấy lớn mạnh đến chừng nào đâu. Người như tôi và Merkin, ở đó chỉ là những tên tép riu không đáng để mắt. Anh đừng tưởng con chó này lợi hại gì, nói không chừng, nó chỉ là một vật cưng của nhân vật lãnh đạo cấp cao trong tổ chức mà thôi. Anh cũng đừng tưởng biết mấy nhóm trộm mộ chúng tôi là có thể hiểu được toàn bộ tổ chức này. Anh không thể tưởng tượng được, không thể nào tưởng tượng được. Mười ba kỵ sĩ bàn tròn là một con thú khổng lồ, còn chúng tôi, tất cả những nhóm trộm mộ chúng tôi gộp lại, chẳng qua cũng chỉ là một trong vô số sợi xúc tu của con thú ấy mà thôi. Nhiệm vụ của chúng tôi, chính là tìm kiếm những nền văn minh đã từng một độ huy hoàng rồi bị hủy diệt, khai quật đào bới tìm ra nguyên nhân hủy diệt của những nền văn minh ấy, xem có gì thích hợp với nhân loại ngày nay không. Còn bộ phận thu nạp em gái anh, chính là nanh vuốt của con ác thú khổng lồ ấy, bọn họ phụ trách loại trừ mọi chướng ngại vật cản bước tiến của tổ chức. Hủy diệt loài người, không phải là si tâm vọng tưởng của một mình tôi, mà đó, thực sự là mục tiêu của Mười ba kỵ sĩ bàn tròn."

Trác Mộc Cường Ba không nói một lời, Đường Thọ phông chừng đột nhiên nghĩ ra gì đó, vội nói: "Chúng ta hợp tác, đúng, chỉ cần chúng ta hợp tác mở cái hộp đó ra, nắm giữ được vật chất trong đó, Mười ba kỵ sĩ bàn tròn cũng không phải là đối thủ của tôi và anh. Tôi có mối thâm thù với chúng, chúng đã giết chết ba mẹ tôi, bắt cóc tôi đi, anh không biết bọn chúng làm gì với một đứa trẻ mười một tuổi đâu. Tôi đã tận mắt chứng kiến những hình phạt tàn khốc nhất chỉ có ở chốn Địa ngục..."

Trác Mộc Cường Ba ngắt lời: "Tại sao chúng lại bắt mày?"

Đường Thọ nhìn Trác Mộc Cường Ba như thể đang nhìn một tên ngốc, thoáng sau, thấy Trác Mộc Cường Ba nghiêm túc thực sự, y mới nói: "Còn không phải vì tín vật hay sao? Kỳ thực, tôi là kẻ cuối cùng bị Mười ba kỵ sĩ bàn tròn nhận định là hậu duệ của Vu vương. Bọn họ chỉ biết ba hậu duệ của Vu vương, mỗi người đều có một món tín vật, phải kết hợp ba món tín vật này mới có thể đến được Shangri-la, nhưng không biết

huyết thống của chúng ta cũng quan trọng không kém. Bọn chúng vốn tưởng rằng cuốn Cổ kinh Ninh Mã của nhà anh chính là tín vật, vì vậy mới..."

"Bắt cóc em gái tao?"

"Đúng!"

"Sao mày biết được? Tại sao bọn chúng không giết mày luôn?"

Đường Thạ gượng cười đáp: "Mười ba kỵ sĩ bàn tròn không bao giờ lãng phí tài nguyên, những đứa trẻ bị chúng bắt cóc đều buộc phải tiếp nhận huấn luyện bí mật, anh không thể không liều mạng tăng cường tri thức, liều mạng rèn luyện tăng cường sức mạnh, nếu không đạt tiêu chuẩn, bọn chúng sẽ không giết anh, mà sẽ cho anh ném mùi đủ thứ cực hình tàn khốc ở chốn Địa ngục A tỳ. Gia tộc của tôi cũng giống gia tộc nhà anh, không biết từ đời nào đã quên mất bí mật mà gia tộc mình vẫn bảo vệ, cũng không biết tín vật là thứ gì. Mười ba kỵ sĩ bàn tròn không tìm được gì trên người tôi, liền đưa tôi đến trại huấn luyện, tiến hành tẩy não, để tôi học cách phục tùng. Để sinh tồn, tôi đành giả bộ không biết gì, ra sức huấn luyện, cho đến khi bắt đầu nhận nhiệm vụ, tôi mới dần dần điều tra, tìm hiểu được một số dấu vết, cuối cùng cũng biết rất cuộc bọn chúng muốn tìm kiếm thứ gì."

"Vậy người làm sao biết được một số bí mật mà ngay cả mười ba kỵ sĩ bàn tròn cũng không biết?"

"Tuy người nhà tôi không biết, nhưng nếu đây là sự thật, vậy thì tổ tiên của tôi hẳn phải biết được gì đó. Tôi vẫn lơ mờ nhớ được nhà cũ của mình ở đâu. Cha tôi từng nói, gia tộc chúng tôi đã ở đây mấy trăm năm, vậy là tôi trở về nơi đó, đào hết các mộ phần xung quanh lên, ruốt cuộc cũng phát hiện ra dấu vết. Trong một ngôi mộ, tôi phát hiện tổ tiên mình từ nơi đâu di cư đến, tôi lại tới đó đào bới, sau khi đào hết mười mấy ngôi mộ, đầu mối cũng dần trở nên rõ ràng hơn, sau cùng, tôi cũng biết được toàn bộ chân tướng. Sau này, để có được nhiều đầu mối hơn, tôi liền xung phong đi tìm kiếm các đầu mối về Bạc Ba La thần miếu, để giành được sự tín nhiệm của Mười ba kỵ sĩ bàn tròn, tôi thậm chí còn luộc em gái lên ăn thịt, đó là em gái ruột của tôi đấy."

Trác Mộc Cường Ba nhìn y với ánh mắt tỏm lợm, tên này không nhận cha mẹ, lại ăn thịt em gái, tự đào mồ quật mả của tổ tiên nhà mình lên, thử hỏi còn chuyện gì y không dám làm nữa chứ, sao y có thể... Trác Mộc Cường Ba không kìm được hỏi: "Mày... mày không sợ chết rồi bị đày xuống địa ngục sao?"

"Địa ngục là cái gì chứ?" Đường Thọ nói, "Trên thế gian này chẳng có địa ngục hay thiên đường, chẳng có luân hồi, cũng chẳng có kiếp sau gì cả. Toàn là những trò gạt người mà thôi. Con người sống thì mới có ý thức, chết rồi sẽ phân giải thành một đồng vật chất vô cơ, chẳng là gì cả. Người ta sống nhất định phải một tay che trời, đã chết rồi thì mặc xác hết thầy, quan tâm làm gì."

Trác Mộc Cường Ba thất vọng nhìn Đường Thọ, tên này không có tín ngưỡng, không có đạo đức, không có lý trí, tư duy lại hết sức sáng sủa, tri thức phong phú, võ nghệ cao cường, người như vậy mới là đáng sợ nhất. Đường Thọ lại nói: "Tôi đã nói nhiều như vậy rồi, sao hả? Anh không cần suy nghĩ sao, Cường Ba thiếu gia? Hợp tác đi, chúng ta sẽ là chúa tể của thế giới mới này, chúng ta chính là chân thần trên thế gian này, đám người kia sẽ chỉ biết thành kính quỳ lạy chúng ta, bọn chúng sẽ thành đồ chơi của chúng ta, muốn thế nào thì làm thế ấy."

Trác Mộc Cường Ba khẽ lắc đầu, Đường Thọ đã hoàn toàn rơi vào ma chướng, không còn thuốc chữa nữa rồi. Tử kỳ lân đứng bên cạnh nhìn bọn họ, ngáp một cái rõ to, dường như, Trác Mộc Cường Ba và Đường Thọ nói chuyện lâu quá, khiến nó cũng mất cả hứng ăn thịt Đường Thọ. Nó nhắc chân khỏi người Đường Thọ bỏ đi, nhưng những con sói khác vẫn giương mắt nhìn chằm chằm vào y.

Từ sau khi cầm tấm ảnh kia, Trác Mộc Cường Ba vẫn luôn giữ khoảng cách với Đường Thọ, lúc này gã không tiến lên mà ngược lại còn lùi về sau, gương mặt lạnh như băng giá. Vô số ý niệm xoay chuyển trong đầu Đường Thọ, y đột nhiên lớn tiếng nói: "Tôi nói thật đấy, Merkin có thể chứng minh. Ngoài tôi, trên đời này không ai nhận ra em gái anh đâu, ai để ý đến một đứa bé gái bảy tuổi lại mất đi giá trị lợi dụng chứ? Anh tưởng với sức của một mình anh có thể khiêu chiến được Mười ba kỵ sĩ bàn tròn à? Không có tôi làm nội ứng, anh chẳng thể làm được gì đâu, Merkin hoàn toàn không biết gì về các lãnh đạo cao cấp của Mười ba kỵ sĩ bàn tròn, địa vị của hắn còn thấp hơn tôi nữa! Vả lại, ngoài tôi ra

không ai có thể tìm được cái hộp kia, không có cái hộp ấy, anh thậm chí còn không vượt qua được cửa ải thấp nhất của bọn chúng nữa! Này, Trác Mộc Cường Ba, anh không nghe tôi nói à? Quay lại đây, quay lại đây!"

Trác Mộc Cường Ba vẫn bước đi một cách kiên định, một bước, rồi lại một bước, càng lúc càng đi xa Đường Thọ, gã thấp giọng nói: "Thì ra chỉ có mình mày mới tìm được chiếc hộp ấy, tốt lắm, thế là tốt nhất rồi." Vừa nãy, khi đến gần Đường Thọ, Sói Út vẫn luôn chắn trước mặt gã, không ngừng nhắc nhở Trác Mộc Cường Ba phải tránh Đường Thọ thật xa. Tuy rằng không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng Trác Mộc Cường Ba cực kỳ tín nhiệm Sói Út. Lúc này, gã đã lùi hơn hai mươi bước, dù trên người Đường Thọ có bom hẹn giờ thì cũng không thể gây hại gì cho gã được nữa. Bây giờ, Sói Út mới đưa móng vuốt lên cây bùn đất bịt mũi ra, dụi dụi vào người Trác Mộc Cường Ba hít hà ngửi ngửi, rồi nhe răng nở nụ cười hân hoan.

Đường Thọ vẫn đang ở đằng xa gào hét, lũ sói đều ngoảnh đầu lại, nhìn con người đã dùng sinh mạng ký kết hiệp ước với chúng, xem gã đã nghĩ ngợi xong chưa. Trác Mộc Cường Ba cũng phản ứng lại, trước ánh mắt chăm chú của Merkin và lũ sói, gã đưa tay lên kết thành thủ ấn. Từ khi học được thủ ấn này, gã vốn tưởng rằng mình sẽ không bao giờ dùng đến nó. Tất cả chiến lang của bộ tộc Qua Ba dường như nhìn thấy những người bạn nhân loại của mình hơn một nghìn năm trước, đang dùng bàn tay truyền đi thông điệp với bầy sói sát cánh chiến đấu bên họ: "Xé xác nó ra!"

Ngay sau đó, Tử kỳ lân khẽ hú lên một tiếng, biểu thị sự công nhận của nó. Vận mệnh của Đường Thọ cuối cùng bị người khác quyết định... vận lang phân thân!

Tiếng kêu thảm thiết của Đường Thọ vang lên rồi tắt lịm, hơn vạn con sói cùng ào tới. Những con đi đầu chia nhau đớp một miếng thịt trên người y rồi chạy đi thưởng thức, đọt tiếp theo lại tràn lên. Cứ thế, thân thể Đường Thọ bị phân giải, nghiền nát thành những phân tử nhỏ bé nhất. Đến khi đàn sói tản đi, trên trảng cỏ thậm chí không còn một khúc xương, rất nhiều con sói không được chia phần, trong lòng ấm ức ngửa cổ hú vang, chuyển hướng nhìn về phía Merkin.

Merkin không khỏi bị một phen kinh hồn bạt vía, y không ngờ Trác Mộc Cường Ba lại đưa ra mệnh lệnh ấy, cũng không ngờ chỉ một dấu hiệu bàn tay lại có thể khiến cả bầy sói cùng nhau hành động. "Trác Mộc Cường Ba sẽ không ra tay với mình chứ? Ai mà biết được, chuyện mình đã gây cho hắn trong quá khứ, và những chuyện đã làm cho hắn trong hiện tại, hắn sẽ coi trọng cái nào hơn đây?"

Trác Mộc Cường Ba khó nhọc bước đến bên cạnh Merkin, ngăn đàn sói lại. Chỉ thấy mấy con sói già bộ dạng hung dữ, nhìn chăm chăm vào Merkin nhe hàm răng nhọn hoắt. Gã nhìn theo ánh mắt của lũ sói, không khỏi ngẩn người, hóa ra ở hông Merkin đeo một sợi thắt lưng dệt bằng tơ vàng, khảm đầy bảo thạch quý giá, rõ ràng lúc chiến đấu với Đường Thọ bị rạch toác quần áo mới lộ ra ngoài. Lúc này, y đang căng thẳng quan sát bầy sói, bản thân hoàn toàn không nhận ra điều đó. Chẳng trách, lũ sói cứ găm lên với y như thế. Chỉ mấy cái bát, cái chậu của người Qua Ba để lại mà đàn sói ở đây đã coi trọng như sinh mạng, huống hồ, trên người Merkin lại toàn những thứ quý giá nhất!

"Lấy ra đi." Trác Mộc Cường Ba hất hất đầu về phía Merkin, chỉ vào chỗ thắt lưng y. Merkin giật mình, cảm giác cực kỳ bất nhẫn, tựa như bị ai cắt mất một miếng thịt vậy. Nhưng tình thế bức ép, y không thể không cởi thắt lưng, bỏ hết những thứ màu vàng, sáng lấp lánh trên người xuống. Merkin lúc này, trái ngược hẳn với tác phong nhanh nhẹn thường ngày, động tác cực kỳ chậm rãi, mỗi khi lấy ra một món lại ngược nhìn Trác Mộc Cường Ba với ánh mắt cầu khẩn, chẳng khác nào lão già bệnh nặng buộc lòng phải ném bộ ván quan tài của mình xuống nước vậy. Trác Mộc Cường Ba chỉ dùng ánh mắt nghiêm nghị sắc lạnh cảnh cáo y, ông mà không lấy ra món đồ cuối cùng không thuộc về mình, lũ sói sẽ không bỏ qua cho đâu.

Đồ vật ném xuống đất mỗi lúc một nhiều thêm, Trác Mộc Cường Ba lấy làm kinh ngạc, gã thực sự không thể ngờ trên người Merkin lại giấu lắm thứ như thế, còn che đậy rất khéo nữa. Chắc chắn, lúc từ đại điện chạy ra, y đã thỏa sức vơ vét một phen. Đường Thọ không có mặt, bọn lính đánh thuê đâu phải là đối thủ của y. Chẳng trách khi chiến đấu với Đường Thọ vừa nãy, y trúng nhiều đòn như vậy mà tinh thần vẫn tốt hơn gã nhiều, chắc hẳn là do bên trong mặc áo giáp vàng rồi!

Merkin nhin đau lệt hết túi quần túi áo ra ngoài, xòe hai bàn tay không,

muốn khóc mà không có nước mắt: "Hết rồi, thật sự là hết rồi!" Bấy giờ, đàn sói mới thôi không hú lên nữa.

"Không thể cho tôi dù chỉ một món sao?" Merkin đờ đẫn nhìn Trác Mộc Cường Ba, vẫn chưa chịu buông bỏ.

Trác Mộc Cường Ba lại gần Merkin, vỗ vỗ vai y nói: "Ít nhất chúng ta vẫn còn sống."

Merkin thần thờ như phỗng đá, lặp lại: "Phải, ít nhất chúng ta vẫn còn sống."

Trác Mộc Cường Ba ngẩng đầu lên, ngược nhìn vạt sáng cuối cùng của vầng dương đã khuất sau núi, lẩm bẩm nói: "Ông biết không? Vừa mới đây thôi, tôi đột nhiên hiểu ra một chuyện."

"Cái gì?"

"Chính là nguyên nhân tại sao bấy sói truy sát Ba Tang và đồng bọn của anh ta, tại sao tiêu diệt hết người Qua Ba, và lại vô số thôn làng ở tầng bình đài thứ hai cũng bị tiêu diệt nốt. Tôi nghĩ, tất cả chúng ta đều đã sai lầm, bọn chúng không phải những con sói tàn bạo khát máu, hành vi của chúng là có mục đích đấy."

"Mục đích gì?"

"Tôi nhớ Đường Thọ từng nói, Đạo quân Ánh sáng đã tìm ra một phương pháp, có thể biết trước người nào sắp sửa phát bệnh, rồi cách ly bọn họ ra."

"Ý anh là..."

"Đúng thế, khứu giác của lũ sói rất nhạy bén, tôi nghĩ, chính nhờ có chúng, Đạo quân Ánh sáng mới phát hiện được những người sắp phát bệnh. Chỉ là, đến cuối cùng, Đạo quân Ánh sáng cũng không tránh khỏi bị tiêu diệt toàn bộ. Vì vậy tôi nghĩ, khi biết mình sẽ hoàn toàn biến mất, bọn họ đã dạy cho lũ sói này một bản lĩnh khác, hoặc giả có thể nói, họ đã trao cho chúng một sứ mệnh mới."

"Thanh tấy!"

"Đúng, chính là tiến hành thanh tấy một cách triệt để trước khi nguồn bệnh kịp lây lan rộng rãi, tận hết khả năng làm giảm bớt nguy cơ lây nhiễm. Bất kể là bọn Ba Tang, hay người Qua Ba, hay những thôn làng ở tầng bình đài thứ hai... trong những nhóm người này đều có người đã đến tầng bình đài thứ ba. Tôi nghĩ, có thể bọn họ đã đến những thành trấn hoang phế ở Shangri-la, hoặc giả đã chạm phải thứ gì đó ở đây mà bị truyền nhiễm thứ vật chất kia. Ba Tang, Tây Mễ và cả người điên ở Mông Hà kia sở dĩ sống sót, không phải vì bọn họ đầu hàng bầy sói, hoặc bán đứng đồng đội, hoặc bất cứ nguyên nhân nào khác, mà chỉ vì bọn họ không bị lây nhiễm thứ vật chất khủng khiếp kia mà thôi."

Merkin rút cuộc đã hiểu ra: "Vậy vừa nãy anh hạ lệnh tấn công Đường Thọ..."

"Đúng, dù tôi không ra lệnh, đàn sói cũng sẽ không bỏ qua cho y. Vừa nãy tôi cũng lấy làm lạ, Đường Thọ đã bị Tử kỳ lân đánh bại, dường như cũng không còn năng lực tấn công nữa, tại sao Sói Út vẫn ngăn cản tôi đến gần y? Về sau tôi mới hiểu, Đường Thọ chắc chắn đã bị cảm nhiễm loại vật chất đó rồi, còn chuyện hẳn bị nhiễm từ lúc nào, bị nhiễm ở đâu thì chúng ta không thể biết được. Phải rồi, giờ có thể nói cho tôi biết Mười ba kỵ sĩ bàn tròn rút cuộc là như thế nào hay không?"

"À... được thôi, chỉ là những điều tôi biết, có lẽ không được nhiều như anh mong muốn đâu. Tôi chỉ biết một số khái niệm đơn giản và cơ bản nhất mà thôi. Nếu hôm nay Đường Thọ không nói ra, tôi vẫn còn tưởng, tất cả các nhóm trộm mộ chúng tôi tập hợp lại, chính là toàn bộ tổ chức của Mười ba kỵ sĩ bàn tròn rồi, thật không ngờ lại chỉ là một phân nhánh nhỏ."

"Tôi là nhân viên cấp bậc thấp nhất, chỉ biết người trong tổ chức được phân loại theo các đẳng cấp khác nhau. Một nhóm có mười ba người, vì chuyên đi trộm mộ, nên trong nhóm sẽ có một hai nhà giám định, chính là những người có hiểu biết về văn vật. Vì phải băng qua biên giới các nước, trong nhóm cần có một hai người rất hiểu biết về lực lượng quân sự của các nước, kỹ thuật chiến đấu và sử dụng vũ khí cũng phải thuộc hàng chuyên gia, trong tổ chức, những người này được gọi là lính đặc chủng. Cả hai yêu cầu trên, đều do tôi kiêm nhiệm. Thực ra, trong nội

bộ tổ chức, có rất nhiều người không chỉ tinh thông một ngón nghề, chẳng hạn như Đường Thọ vừa tinh thông kỹ thuật chiến đấu vừa biết thuật thao thú, còn người tên Sean trong đội các anh, nếu tôi không đoán nhầm, có lẽ anh ta vừa biết thuật thao thú, vừa có tri thức về phương diện thực vật. Ngoài ra, vì thường xuyên phải ra vào rừng rậm nguyên thủy, cần phải có hiểu biết nhất định đối với các loài động vật, trong một nhóm cũng cần có một hai Thao thú sư. Thực ngữ giả cũng vậy, chúng tôi cần người hiểu biết về thực vật. Vì rất nhiều mộ cổ có cơ quan tự hủy hoặc các loại cạm bẫy công kích, thế nên trong nhóm còn cần một kiến trúc sư. Thêm nữa, vì không phải lần nào cũng thuận buồm xuôi gió, thường hay có người bị thương, vậy nên bác sĩ cũng không thể thiếu được. Đại khái, một nhóm thường có đủ sáu chức nghiệp tôi vừa nêu trên, mỗi chức nghiệp lại dựa theo trình độ để phân ra thành các đẳng cấp khác nhau..."

"Lính đặc chủng chúng tôi rất đơn giản, dựa theo kỹ xảo chiến đấu và trình độ sử dụng vũ khí để chia thành các cấp: Lính, Hạ sĩ quan, Sĩ quan, và Tướng quân. Còn Thao thú sư đại khái chia thành Thao thú sư, Thao trùng sư, Cổ sư, Vu sư, còn cả Tế sư nữa. Nhìn tên là biết, Thao thú sư có hiểu biết tương đối về tập tính sinh hoạt của đại đa số các động vật lớn, có thể dùng nhiều cách khác nhau để điều khiển những động vật ấy làm theo ý đồ của mình; khi bọn họ đã có kiến thức tương đối về động vật, liền tiếp tục nghiên cứu về côn trùng, tuy nhỏ hơn những động vật ấy rất nhiều, song chủng loại lại đông hơn gấp bội, trở thành Thao trùng sư. Sau khi tìm hiểu về côn trùng, đến mức độ nhất định, lại tiếp tục nghiên cứu nấm khuẩn hoặc các sinh vật bào tử, trở thành Cổ sư, còn hai loại cấp bậc về sau như thế nào thì tôi cũng không rõ, chắc là Vu sư thì tìm hiểu về những vi khuẩn vi trùng, còn Tế sư hẳn đã nghiên cứu đến các loại virus và bệnh độc rồi. Bác sĩ được phân biệt dựa theo thông lệ quốc tế, lần lượt là y sĩ, bác sĩ, bác sĩ chủ trị, phó chủ nhiệm và chủ nhiệm, tóm lại là bọn họ rất mạnh, có thể tiến hành cấy ghép các bộ phận ở nơi hoang dã, hoặc thay đổi tứ chi của con người bằng của động vật..."

"Một nhóm mười ba người, đội trưởng do người có năng lực từ cấp hai trở lên đảm nhiệm, có khi gặp phải những khu mộ lớn, từ ba đến năm nhóm sẽ hợp lại thành một trung đội, trung đội trưởng thường do người có năng lực từ cấp ba đến cấp 4 đảm nhiệm, khi gặp khu mộ quy mô siêu lớn, sẽ có ba bốn trung đội hợp lại thành đại đội, đại đội trưởng

phải là người có năng lực cấp năm..."

"Sự thực thì, dù là Tướng quân hay Tế sư, trong tổ chức Mười ba kỵ sĩ bàn tròn này cũng chỉ là người làm công mà thôi, họ thường được gọi là những người làm công cao cấp. Trong nội bộ Mười ba kỵ sĩ bàn tròn, họ dùng các danh xưng như Hội viên, Hội trưởng, Trưởng phòng... để phân biệt chức vị, tôi nghe nói từng có một vị Tướng quân muốn khiêu chiến quyền uy của Mười ba kỵ sĩ bàn tròn, kết quả nội bộ chỉ tùy tiện gọi ra một Hội viên, dùng hai ba chiêu đã đánh cho kẻ kia tơi bời rồi..."

"Còn Mười ba kỵ sĩ bàn tròn, đó là những tồn tại tối cao mà mấy kẻ thân phận như chúng tôi có thể biết được, nhưng rốt cuộc đó là tên gọi chung của một nhóm người hay là tên của tổ chức này thì không ai biết cả. Nếu là một nhóm người, đó là một người hay mười ba người, họ là nam hay nữ, cao thấp gầy béo thế nào, tôi đều không biết, cũng không biết có còn ai ở cấp bậc cao hơn Mười ba kỵ sĩ bàn tròn hay không..."

Dưới ánh tà dương, hai người cùng đàn sói chậm chậm đi về phía rừng sâu, đột nhiên sau lưng vang lên một tiếng nổ lớn, hai người ngạc nhiên ngoảnh đầu, chỉ thấy mặt hồ rộng lớn phun lên một cột nước lớn, khéo phải cao đến hơn trăm mét. Toàn bộ tầng bình đài thứ ba rung lên, dư chấn lan đi khắp xung quanh như những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ. Trác Mộc Cường Ba mà Merkin đưa mắt nhìn nhau, thầm đoán có lẽ trong Bạc Ba La thần miếu đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng lúc này họ cũng chẳng còn tâm trí đâu mà tra xét kỹ càng làm gì nữa.

Họ không hề biết, trên mặt hồ đập dềnh kia, đã có thêm một cái tử đá lớn chưa mở ra, trôi lên thụp xuống theo làn sóng, từ từ cập vào mép nước.

Chấn động lan đến tầng bình đài thứ hai, trong một căn nhà nhỏ bằng đá, một người đàn ông toàn thân quấn đầy băng trắng cẩn thận đỡ một cô gái cũng toàn thân quấn đầy băng trắng bước ra ngoài, hai người tay nắm chặt tay, vai kề sát vai, cùng ngẩng đầu lên nhìn tầng bình đài thứ ba mờ mịt trong sương, những dân làng khác cũng lần lượt chạy ra, quỳ rạp xuống lạy sì sụp.

"Tầng bình đài thứ ba ruốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mấy người Cường Ba thiếu gia chắc đã đến được Bạc Ba La thần miếu rồi chứ nhỉ? Nhất

định phải bình an vô sự nhé, Cường Ba thiếu gia!" Người đàn ông kia thâm nhủ với lòng, ngoảnh lại nhìn cô gái bên cạnh mình. Mặc dù hai người không thể nhìn thấy gương mặt nhau, nhưng người này đều nhận ra sự khích lệ và ấm áp trong ánh mắt người kia, hai bàn tay, càng nắm lại chặt hơn.

Dư chấn tiếp tục lan đến tầng bình đài phía dưới, cả mặt biển cũng bắt đầu cuộn lên những đợt sóng. Ngồi trên con thuyền nhỏ, Soares và Sasaki cảm nhận được một cách rõ rệt sự biến động của mặt biển, liền sau đó, trên không trung vang lên những tiếng ì ùng như sấm mãi không dứt. Sasaki ngẩng đầu lên nói: "Xem ra, trên đó đã xảy ra biến cố gì rất lớn, mặt biển dưới này cũng chấn động nữa."

Soares cũng ngẩng đầu nhìn lên, bọn họ chỉ thấy một vùng sương mù mờ mờ, thâm nói: "Trác Mộc Cường Ba, Merkin, các người đã đến được thần miếu chưa? Thành công rồi à?"

Nhạc Dương nằm trong thuyền dường như cũng cảm ứng được chấn động ấy, dưới mí mắt nhắm nghiền, tròng mắt khẽ chuyển động.

Sasaki nói: "Được rồi, không liên quan đến chúng ta, chúng ta đi thôi, trở về thôi."

Một con thuyền nhỏ, hướng về phía bờ bên kia, tiến vào bóng đêm vô cùng vô tận.

Ở xa xa về phía Đông của dãy núi khổng lồ ấy, thành phố Thượng Hải, trong một căn nhà bình thường, trước một ngọn đèn, một chiếc máy tính, có một ông già đang ngồi, đầu mẩu thuốc lá rơi đầy dưới đất.

Giáo sư Phương Tân chau mày nhìn bức thư điện tử vừa nhận được, bức thư này do một người bạn nước ngoài gửi đến, bức thư viết: "Tôi giúp anh điều tra về người tên Hahn đó rồi, đoán xem hắn ta làm gì nào? Hắn ta là thành viên của Ủy ban Dự năng dưới trướng Himmler, về sau quân Đức chiến bại, tên này bị quân Mỹ bắt đi. Anh xem tấm ảnh này đi, đây là tờ Thời báo Washington năm 1945, người bên phải chính là Hahn, lúc đó bọn họ đang được cơ quan truyền thông phỏng vấn, anh biết hắn ta nói gì không: "Bom nguyên tử là cái quái gì, chúng tôi đang nghiên cứu thứ còn lợi hại hơn bom nguyên tử gấp trăm lần!" Anh biết hắn sang Mỹ

đảm nhiệm công việc nghiên cứu gì không? Vũ khí sinh hóa đấy. Sau đó, tôi lại lần theo một đầu mối khác, rốt cuộc cũng tìm hiểu được một số việc, thì ra Himmler kiếm được ở Tây Tạng một cái hộp, ban đầu đám người Hahn chính là nghiên cứu cái hộp này, nghe nói các trại tập trung, rồi các thí nghiệm độc ác trên cơ thể người sau đó, đều có liên quan đến cái hộp này. Tôi không biết rốt cuộc bọn họ muốn nghiên cứu vũ khí sinh hóa gì, làm sao lại lợi hại hơn bom nguyên tử gấp trăm lần được. Thêm một chi tiết nữa là Hitler từng tàng trữ rất nhiều máu của chính ông ta, tôi đoán, có thể ông ta muốn chế tạo huyết thanh hoặc vắc xin gì đó..."

Thần sắc giáo sư Phương Tân càng lúc càng thêm nặng nề, ông dụi tắt điếu thuốc cuối cùng, chiu chặt hai hàng lông mày, trong lòng thâm nhủ: "Chúng ta ... rốt cuộc đang tìm cái gì vậy, Cường Ba..."

Bên cạnh bức thư điện tử ấy, còn có hai phần tư liệu giáo sư Phương Tân đang mở ra xem, cửa sổ đặt cạnh nhau, bên trái là "Lời tiên tri ngày tận thế của người Maya: tính toán theo lịch của người Maya, năm 2012 công nguyên, loài người sẽ diệt vong, người sống tàn sát lẫn nhau, nhưng kẻ còn lại sẽ tự sát mà chết..." bên phải là, "Lời tiên tri ngày tận thế của Shangri-la: tính toán theo lịch của Đại Thiên Luân Kinh, khoảng năm 2030, Cách Tất Nhĩ Vương vĩ đại sẽ dẫn theo đội quân Hoàng Kim vô địch của ngài trở lại nhân gian, đội quân Hoàng kim đi tới đâu, sẽ thanh tẩy toàn bộ tới đó, tất cả bắt đầu lại từ đầu..."

Ở nơi xa hơn nữa, trong rừng rậm châu Mỹ cách Thượng Hải cả một Thái Bình Dương, một đứa bé trai khỏe mạnh da ngăm ngăm đen đang tiếp nhận nghi thức đầy tuổi dưới dự chứng kiến của mọi người trong bộ tộc. Tù trưởng đích thân vẽ lên má đứa bé hai vành trăng khuyết đại biểu cho hình tượng răng sói, nhưng ông vừa buông tay, đứa bé đã cuống cuống chạy vụt đi, bước chân loạng choạng hướng về phía trước. Nó khát khao thoát ra khỏi mọi sự ước thúc, nóng lòng chạy về phía rừng già, ôm lấy cả đất trời bao la.

VĨ THANH

Nhiều ngày sau đó, trên khu vực núi tuyết phủ mênh mông của dãy Himalaya, xuất hiện hai bóng người trong bộ da thú, một trước một sau, lầm lũi đội gió tuyết bước đi.

Nơi này sương mù mờ mịt che kín, gió Tây cuồng bạo rít gào, phát ra những âm thanh chói tai, từng đụn tuyết lớn bị gió hất tung lên, hóa thành mù tuyết bay khắp trời, quật vào mặt như những lưỡi dao băng sắc bén.

Từng đụn tuyết trắng xóa liên miên phủ kín hết đỉnh núi này đến đỉnh núi khác, phóng tầm mắt nhìn ra xa, trông như những bậc thang dẫn lên thiên đình, cứ cao dần lên mãi.

"Con bà nó, gió to thật." Merkin dùng mũ da bịt kín mặt mũi nheo nheo đôi mắt xanh, quan sát những ngọn núi cao chập trùng xa xa, y vừa cất tiếng, trong miệng liền phun ra một đám sương trắng, hòa vào sương tuyết mù mịt.

"Nói ít thôi, lên đường nào." Trác Mộc Cường Ba nghiêng người một góc bốn mươi lăm độ so với núi tuyết, ủng da thú bám chặt vào núi đá dưới chân. "Cường Ba, tôi bảo này, nếu chúng ta sống vượt qua núi tuyết này, bước tiếp theo anh định làm gì?"

Trác Mộc Cường Ba ngẫm nghĩ giây lát, rồi nghiêm túc trả lời: "Tôi sẽ đến chùa Sắc Lạp, tìm pháp sư Đan Châu, tiến hành huấn luyện Mật tu một cách chính thống, sau đó, đi tìm em gái tôi!" Khi trả lời câu hỏi của Merkin, Trác Mộc Cường Ba chợt cảm thấy quyển kinh thư giắt ở hông mình nặng trĩu. Đó là cuối kinh ngày trước pháp sư Á La giao cho gã, sau khi xong xuôi mọi sự, gã giở ra xem mới phát hiện đó chẳng phải Thánh điển mà Mật tu giả vẫn khổ sở kiếm tìm, mà là một bộ phương pháp huấn luyện của Đạo quân Ánh sáng.

"A .." Merkin phun ra một mảng khí trắng, "anh... anh vẫn muốn tìm em gái à? Anh có biết mình sẽ phải đối địch với thứ gì không? Anh muốn khiêu chiến tổ chức lớn nhất, đáng sợ nhất thế giới sao? Bọn họ có lẽ còn lớn hơn hẳn các đảng phái chính trị, nói không chừng, bọn họ còn khống chế trong tay mấy vương quốc nhỏ, thậm chí, còn khả năng ngay cả nước siêu cường như Mỹ cũng bị bọn họ lũng đoạn đấy. Vả lại... em gái anh... em gái anh..."

"Không, tôi tin em gái tôi, dù nó trải qua chuyện gì, nó vẫn luôn là em gái tôi, tôi sẽ cho nó biết, người thân của nó chưa bao giờ bỏ rơi nó."

Trác Mộc Cường Ba nói bằng giọng kiên định quyết liệt.

"Nhưng, đây biết đâu lại là một cái bẫy của Đường Thọ thì sao?" Trác Mộc Cường Ba lấy tấm ảnh ra, bóng lưng mờ hồ kia sau nhiều ngày chăm chú nhìn ngắm đã trở nên thân thiết vô cùng, gã hết sức cẩn thận cật vào sát trong người, nói: "Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ làm Chúa Cứu Thế hay gì cả, nhưng là một con người, trong cuộc đời này cũng phải có một số chuyện cần kiên trì, chúng ta gọi thứ ấy là tín nhiệm. Đường Thọ đích thực đã nhìn thấu nhược điểm của tôi, dù đấy có là núi đao biển lửa, tôi cũng sẽ không hề do dự mà nhảy xuống."

Nhất thời không ai nói gì, họ lại leo thêm một đoạn nữa, Trác Mộc Cường Ba nói: "Ông thì sao? Có dự định gì không?"

"Tôi à?" Merkin ngần ngừ nói, "Không biết, có lẽ, tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm, tôi sẽ thử tìm Thành Phố Vàng của người Inca, tôi đã quen với cuộc sống này rồi, mỗi ngày đều vật lộn trên lần ranh sinh tử, toàn bộ cuộc sống của tôi chỉ có thế. Phải rồi, người đó, anh có định đi tìm ông ta không? Người đó rất có khả năng chính là một nhân vật cấp cao trong Mười ba ký số bàn tròn đấy."

Trác Mộc Cường Ba bắt giắc luôn tay vào trong bọc, bên trong có một tấm thẻ nhỏ bằng thép, xâu vào một dây kim loại không gỉ. Giã nhớ lại lúc thương thế hai người vừa khỏi, đang chuẩn bị rời khỏi vương quốc loài sói. Sói Út truyền tin A U Chang sắp ra đi cho toàn vương quốc, không ngờ, Vương giả của loài sói lại đích thân tiễn bọn gã lên đường. Phải biết rằng, trong vương quốc sói, địa vị của Trác Mộc Cường Ba chẳng qua chỉ ngang với một con sói bình thường, còn Merkin thì thậm chí còn thấp hơn một bậc.

Lũ sói lùi lại nhường đường, Tử kỳ lân dẫn theo Trác Mộc Cường Ba lên một vùng đất cao. Ở đó, Tử kỳ lân ngồi xuống, giở chân phải phía trước của nó lên. Trong ánh mắt Tử kỳ lân, Trác Mộc Cường Ba nhận ra hình như nó muốn bắt tay với mình. Gã nơm nớp bất an, đặt bàn tay lên chân Tử kỳ lân. Nó khe khẽ lắc tay mấy cái, động tác ấy khiến Trác Mộc Cường Ba không khỏi có cảm giác rất giống những người đi đường bắt tay con chó nhỏ, vừa khẽ lắc lắc, vừa luôn miệng nói: "Xin chào, xin chào, xin chào..."

Kế đó, Tử kỳ lân kéo tay Trác Mộc Cường Ba đặt lên cổ mình. Lông cổ Tử kỳ lân xòe ra như lông bươm sừ tử đục, bàn tay Trác Mộc Cường Ba đặt lên đó, cảm giác trơn mượt như vuốt lên một tấm khăn lụa. Gã chưa từng có ý nghĩ, vị Vương giả cao quý của loài sói lại cho phép mình chạm vào cơ thể nó. Nhưng đồng thời, gã cũng biết, Tử kỳ lân tuyệt đối không phải muốn mình vuốt ve nó, lẽ nào nó muốn nói gì? Quả nhiên, Tử kỳ lân nhấc chân phải phía trước lên, ấn bàn tay gã vào sâu trong đám lông bươm, bàn tay Trác Mộc Cường Ba cảm nhận thân nhiệt nồng ấm của Tử kỳ lân, đột nhiên, gã cảm thấy thứ gì đó ở sát da, giống như những hạt kim loại rất nhỏ.

Tay Trác Mộc Cường Ba lần theo hạt kim loại đó, dần dần phát hiện, đó là một chuỗi hạt kim loại. Trên cổ Tử kỳ lân, đeo một chuỗi hạt kim loại ư? Chỉ nghe Tử kỳ lân thấp giọng gầm gừ ra lệnh: "Lấy xuống." Trác Mộc Cường Ba run run tay, không hiểu vì kích động hay vì nguyên do nào khác, gã phải tốn kha khá thời gian mới hoàn thành được nhiệm vụ ấy. Gỡ được chuỗi hạt kim loại ra xem, mới thấy bên dưới còn đeo một tấm thẻ kim loại của quân nhân, thi thoảng vẫn có thể bắt gặp những tấm thẻ như vậy ở tầng bình đài thứ ba này. Chuỗi hạt kim loại kia, cũng là sợi dây để khâu tấm thẻ, nhưng được người ta nối dài ra, có lẽ phải do mười mấy sợi nối lại với nhau mới dài như thế. Tấm thẻ kim loại đã bị mài phẳng, sau đó dùng thứ gì đó khắc lên trên mấy chữ Latinh xiên xẹo. Trác Mộc Cường Ba cơ hồ không dám tin, trở mắt nhìn hàng chữ đó, đọc lên thành tiếng: "Bone!"

Ánh mắt Tử kỳ lân đầy vẻ hân hoan, thậm chí còn khe khẽ phe phẩy cái đuôi. Trác Mộc Cường Ba suýt chút nữa thì ngất xỉu tại chỗ, con Tử kỳ lân này, không ngờ lại có... chủ nhân! Gã dĩ nhiên hiểu được, Tử kỳ lân tuyệt đối không bao giờ vẫy đuôi với mình, chẳng qua, là nó đang tự hào với cái tên ấy, cái tên nó được chủ nhân ban tặng. Trong hiểu biết của Trác Mộc Cường Ba, con Tử kỳ lân này đã là tồn tại mạnh mẽ vô địch rồi, vậy thì chủ nhân của nó, sẽ phải lớn mạnh đến chừng nào chứ?

Trác Mộc Cường Ba nắm chặt tấm thẻ kim loại ấy trong lòng bàn tay, cất tiếng hỏi: "Ngài muốn tôi đi tìm ông ấy, nói với ông ấy, ngài sống ở đây rất tốt, rất nhớ ông ấy? Ngài... đợi ông ấy trở về?"

Tử kỳ lân khe khẽ gật đầu, rồi ngửa cổ, hướng về phía ngoài rặng núi tuyết, phát ra một tiếng hú thấp trầm. Trác Mộc Cường Ba biết, đây là

tiếng hú dài biểu đạt lòng nhớ nhung quê hương của loài sói, âm thanh du dương trầm đục, tràn đầy hoài niệm...

Một trận gió lạnh ủa tới, kéo Trác Mộc Cường Ba ra khỏi hồi ức, gã nắm chặt tấm thẻ đó, nói: "Chuyện này càng không có đầu mối gì, tùy duyên thôi."

Sâu trong đáy lòng Merkin, vẫn còn một ý nghĩ khác. "Nếu thực sự có thể sống sót, tìm, thống trị thế giới, đề nghị này cũng không tệ! Đường Thọ, việc người chưa hoàn thành ấy, để ta thay người làm vậy!" Nghĩ đoạn, y ngoảnh sang Trác Mộc Cường Ba bên cạnh, cười cười.

Trong đầu Trác Mộc Cường Ba, thoáng hiện lên nụ cười ngây thơ thuần khiết của em gái, những đoạn không thể xóa nhòa trong ký ức, gã ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, đường nét của những ngọn núi nhấp nhô dường như tạo thành một cái đầu sói khổng lồ. Gã lại nhớ lúc trước khi rời khỏi Shangri-la, Sói Hai, Sói Út và bạn đời của nó cùng tiễn mình một đoạn xa, rồi vẫn đứng đó ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng mình một hồi lâu.

Bọn họ khó nhọc leo qua một khe núi, phía trước gió tuyết ngợp trời, chỉ thấy một vùng trắng xóa. Trác Mộc Cường Ba biết, vượt qua khe núi này, phía trước lại còn mấy ngọn núi nữa, sau đấy còn những ngọn núi cao hơn, tất cả chẳng qua mới chỉ là sự khởi đầu, chặng đường phía trước vẫn còn rất dài.

Dù sống sót ra khỏi vùng tuyết phủ này thì sao chứ? Phải đối phó với Mười ba kỵ sĩ bàn tròn như thế nào? Em gái lớn lên mặt mũi như thế nào? Pháp sư Đan Châu có thu nhận gã hay không? Phải ăn nói với thầy giáo như thế nào? Những nhân viên trong công ty nuôi luyện chó ngao của gã thì sao? Giữa vùng mênh mang ấy, Trác Mộc Cường Ba phảng phất như nghe thấy cha mình đang cất tiếng trong làn gió: "Sự sống tồn tại vì cái gì? Con người tồn tại vì cái gì? Là một con người, con sống vì cái gì?"

HẾT

Chú thích:

(1) Chử hôi: □

(2) Thiên đàn: là đàn tế lớn nhất trong bốn đàn ở Bắc Kinh (Thiên đàn, Địa đàn, Nhật đàn, Nguyệt đàn), nơi các hoàng đế triều Minh và Thanh làm lễ tế trời. Để biết thêm, xin tham khảo tại địa chỉ:

http://en.wikipedia.org/wiki/Temple_of_Heaven.

(3) Kháng đá: Một loại giường bên trên để nằm, bên dưới đặt bếp lò để sưởi.

(4) Minh mã: trong ngành mật mã học, nội dung có thể trực tiếp đọc được, nhìn thấy được gọi là minh mã, nội dung có được sau khi xử lý minh mã, là mật mã.

(5) "Dẫu thiên binh vạn mã, ta cũng tiến lên": Câu này trong sách Mạnh tử (Công Tôn Sửu). Nguyên văn như sau: Tự phản nhi bất súc, tuy hạt khoan bác, ngô bất sử yên? Tự phản nhi súc, tuy nhiên vạn nhân, ngô vãng hĩ. Nguyên ý cả câu là: Tự mình suy xét. nếu thấy không có đạo lý, thì phải rút lui; trái lại, nếu sau khi suy xét, thấy có lý lẽ, không hổ thẹn với lương tâm, thì dù có thiên quân vạn mã, ta cũng dũng cảm tiến lên, quyết không chùn bước.

(6) Chỗ bẫy tắc: Người ta cho rằng, vị trí bẫy tắc tính từ đầu rắn trở xuống, là tim rắn, đánh trúng có thể khiến con rắn chết ngay lập tức.

(7) Thú bộ, Lang bôn: Bước đi kiểu thú, chạy kiểu sói.

(8) Gần đây, có một chiếc bát gốm Nhữ đã được bán với giá khoảng mười triệu đô la Mỹ.

(9) Chùa Pháp Môn ở tỉnh Thiểm Tây, được xây dựng vào cuối thời Đông Hán, phát tích vào thời Bắc Ngụy, hưng thịnh từ thời Tùy Đường, được gọi là chùa của Hoàng gia. Trong chùa có thờ Xá Lợi xương ngón tay của Thích Ca Mâu Ni, nên trở thành thánh địa Phật giáo của cả nước Trung Quốc.

(10) Lò Việt mờ, tựa sương cuối thu. Đoạt lấy cả sắc biết của đỉnh núi cao.

(11) Khéo cát trắng sáng nhuộm nước xuân, khẽ xoay bằng mỏng tô mây xanh.

(12) Lưu vân phi bộc: mây bay thác chảy

(13) Lăn lư dã cốn: con lừa lừa mình

(14) Sạn đạo: Đường làm bằng cọc gỗ lát ván men theo các vách núi, rìa vực.

(15) Thai tạng giới Mạn đà la, Kim cương giới Mạn đà la: Mật giáo đã thiết lập hai Mạn đà la: Thai tạng giới Mạn đà la và Kim cương giới Mạn đà la, có nguồn gốc xuất phát từ tư tưởng của hai bộ kinh Đại Nhật và Kim Cương Đỉnh. Theo quan điểm tư tưởng của Phật giáo thì vũ trụ gồm hai phần, một phần là nhân cách và phần kia là thế giới của nhân cách, là những pháp sở chứng và thọ dụng của Phật. Hai Mạn đà la này là sự hội nhập giữa thụ tri và sở tri.

Thai tạng giới Mạn đà la (Garbhadhatu mandala) là yếu tố thụ động, mô tả vũ trụ về mặt tĩnh, mặt lý tính, như thai mẹ chừ đựng con và từ lý tính thai tạng mà sinh công đức, biểu hiện đại bi tâm của Phật.

Kim cương giới Mạn đà la (Vajradhatu mandala) là yếu tố tác động, biểu hiện cho trí tuệ viên mãn, trí tuệ sở chứng của Phật. Ngũ Trí Như Lai là trọng tâm của Mạn đà la này. Bí tạng ký viết: "Thai tạng là lý, Kim cương là trí."

Phần lớn các Mạn đà la Phật giáo được vẽ, in hoặc thêu những mẫu hoa văn kỹ hà. Một trong những loại Mạn đà la lớn thường bắt gặp là Mạn đà la bằng cát. Những Mạn đà la này được tạo ra trong nhiều tuần lễ và sau đó lại được quét bỏ đi để nói lên tính vô thường của hiện hữu. Ngoài ra, ở Tây Tạng còn có các Mạn đà la ba chiều giống như cung điện.

(16) Phi Thiên: Thiên thần

(17) Nam Truyền Ngũ Bộ kinh: Trong thời nguyên thủy của Phật giáo, các vị đệ tử Phật sau khi nghe pháp, đã dùng hình thức kệ tụng để khẩu truyền cho nhau, và những gì được khẩu truyền, đều y cứ vào trí nhớ. Nhưng, những vị đệ tử Phật, tùy căn cơ mà lãnh thọ giáo pháp của Phật

mỗi người mỗi khác, từ đó mà nảy sinh những tư tưởng không giống nhau. vậy, khi giáo đoàn đã chính thức xác lập, thì việc chỉnh lý, thống nhất tất cả giáo thuyết của đức Phật, nghiêm nhiên trở thành một nhu cầu bức thiết. Kết quả là, tất cả những lời dạy của đức Phật trong suốt cuộc đời hóa độ, dần dần phát triển thành một loại hình thức văn học nhất định; cuối cùng đã hình thành toàn bộ THÁNH ĐIỂN, được gọi là KINH A HÀM, tức KINH TẠNG trong Ba Tạng.

Như vậy, Kinh A Hàm đã được truyền thừa từ giáo đoàn nguyên thủy; đến thời kỳ Phật giáo bộ phái, nó lại được truyền thừa trong từng bộ phái. Các tài liệu hiện có cho thấy, vào thời đó, ít ra thì Nam Phương Thượng Tọa bộ, Hữu bộ, Hóa Địa bộ, Pháp Tạng bộ, Đại Chúng bộ, Âm Quang bộ và Kinh Lượng bộ, đều có kinh điển truyền thừa; nhưng cho đến ngày nay thì chỉ thấy có kinh điển của Nam Phương Thượng Tọa bộ là được bảo tồn trọn vẹn; gồm có 5 bộ kinh: Trường Bộ, Trung Bộ, Tương Ưng Bộ, Tăng Chi Bộ và Tiểu Bộ. Tất cả đều được viết bằng chữ Pali, và được gọi là Năm Bộ Kinh Nam Truyền (Nam Truyền Ngũ Bộ), cũng tức là Năm Bộ Kinh A Hàm Nam Truyền (Nam Truyền Ngũ A Hàm)

(18) Bản dịch của Như Khanh

(19) Vô nhân vô ngã: Không có người mà cũng không có ta.

(20) Hương tượng (Gandhahastin): Theo luận Đại Tỳ Bà Sa, hương tượng là con voi đực trong thời kỳ động dục, nách nó tỏa mùi thơm hăng nồng nên gọi là hương tượng; sức nó mạnh bằng mười con voi thường.

(21) Hương tượng độ hà: Trong kinh Niết Bàn có từ ngữ "hương tượng độ hà": Thỏ, ngựa, hương tượng cùng vượt sông. Thỏ qua sông thì nổi, ngựa qua sông nhập nửa thân, còn hương tượng chân đạp đến tận đáy sông. Kinh luận dùng hình ảnh này để tỷ dụ sự chứng đắc sâu cạn khi nghe giáo pháp.

(22) Long tượng: Được dịch từ chữ Naga trong tiếng Sankrit. Thường chỉ một con voi khổng lồ, hoặc dùng để chỉ sự dũng mãnh và đại lực của các vị đại Thánh, chư Bồ Tát hay chư Phật.

(23) Tượng vương hành xứ hoa lạc hồng: Tượng vương đi tới đâu thì hoa rụng đỏ tới đó để cung nghênh.

(24) Chữ chi: □

(25) Hoa Dung đạo: một trò chơi cổ của Trung Quốc, gồm một khay vuông, và các hình vuông hoặc chữ nhật bên trên có vẽ Tào Tháo, Trương Phi, Quan Vũ... xếp gần kín khay, chỉ để ra một ô trống. Người chơi có nhiệm vụ lợi dụng ô trống này để dịch chuyển các hình nhân vật sao cho Tào Tháo có thể đi từ vị trí cao nhất đến vị trí thấp nhất của khay. Trò này tương tự như trò xếp hình vậy.

(26) Tranh quốc họa: Một họa pháp của hội họa Trung Quốc, dùng mực loãng hoặc màu nhạt soa phủ lên tranh đã vẽ để tăng hiệu quả nghệ thuật.

(27) "Thanh minh thượng hà đồ" là tên của một số tác phẩm hội họa khổ rộng của Trung Quốc, trong đó bản đầu tiên và nổi tiếng nhất là bức tranh của họa sĩ Trương Trạch Đoan vẽ đời nhà Tống. Tác phẩm mô tả cảnh sống của người dân Trung Quốc đời Tống tại kinh đô Biện Kinh (tức khai phong ngày nay) với đầy đủ những sinh hoạt thường nhật, trang phục, ngành nghề, cá chi tiết kiến trúc, đường sá cũng được mô tả kỹ lưỡng với nhiều màu sắc trên một diện tích rộng.

(28) Ma kính: Gương ma thuật.

(29) Hỏa thư ngân hoa: Cây lửa hoa bạc; ý chỉ cảnh đèn hoa rực rỡ.

(30) Người nông dân và con rắn, Đông Quách tiên sinh và con sói: Đây là hai câu chuyện ngụ ngôn, đại ý rằng những người không phân biệt tốt xấu, cứu giúp kẻ gian vong ân bội nghĩa, sẽ bị nó hãm hại.

Hai chuyện này đại để như sau:

Có người nông dân đi ra đồng trong lúc tiết trời lạnh lẽo, nhìn thấy một con rắn bị lạnh cóng. Người này thương tình bèn bỏ con rắn vào trong ngực áo sưởi ấm. Con rắn được ủ ấm tỉnh lại, liền cắn người nông dân một phát, khiến người này chết ngay tại chỗ.

Đông Quách tiên sinh là người thời Xuân Thu. Một lần đi qua núi, giữa đường gặp một con sói bị thợ săn đuổi theo cầu xin cứu mạng. Đông

Quách tiên sinh đồng ý giúp đỡ, cho con sói trốn nhờ. Lúc thợ săn đi khuất, con sói liền quay lại định ăn thịt Đông Quách tiên sinh.

(31) Chữ nhi: □

(32) Thâu quan: Ván cờ vây được chia thành ba giai đoạn, gọi là: bố cục, trung bàn hoặc (trung bàn chiến) và thâu quan.

Bố cục

Đây là giai đoạn ra quân trong cờ vây, quyết định cả bộ mặt của ván cờ sau này. Phần lớn trong khai cuộc, người ta tìm cách "án ngữ" vùng đất lớn trên bàn cờ bằng một đến hai quân cờ; sau đó sẽ phát triển dần.

Trung bàn chiến

Ở phần này, chủ yếu hai bên tập trung vào việc tranh giành đất đai, bắt đầu tính tới các vùng tranh chấp, tìm cách đặt quân như thế nào để hạn chế sự bành trướng của đối phương, chuẩn bị vây bắt quân đối phương.

Hầu hết các ván cờ nổi tiếng đều nhờ kỹ năng điều luyện của các kỳ thủ thể hiện trong giai đoạn Trung bàn.

Thâu quan

Sau khi qua trung cuộc, các vùng lãnh thổ của cả hai đấu thủ tạm thời xác định, ít có khả năng tạo ra những thay đổi lớn về tương quan thế lực của hai bên, việc hoàn chỉnh lãnh thổ chỉ còn là những việc nhỏ chi tiết, đó chính là giai đoạn tàn cuộc gọi là Thâu quan. Các quân cờ thường được sắp xếp lại để tạo thành những hình đơn giản, thuận tiện cho việc xác định lãnh thổ và tính điểm. (Theo wikipedia)

(33) Phép thủ thô bạo (Brutal force attack): Một phương pháp trong phá giải mật mã bằng cách thử tất cả mọi chìa khóa có thể có.

(34) Chữ hồi: □

(35) Xuyết thuật (□□): là một bộ sách toán thời Nam Bắc triều, tập hợp thành quả nghiên cứu của hai cha con nhà toán học Tổ Xung Chi và Tổ

Hằng. Cuốn sách này được cho là có nội dung hết sức thâm ảo, đến nỗi " người học không thể hiểu hết sự ảo diệu, vậy nên bỏ không xem nữa" (Tùy Thư). Đến đời Đường, Xuyết thuật được liệt vào "Toán kinh thập thư", trở thành giáo trình toán học của Quốc Tử Giám, tương truyền bây giờ phải mất bốn năm mới học được hết sách này. Xuyết thuật từng được truyền đến Triều Tiên, Nhật Bản, nhưng đến thời Bắc Tống thì bộ sách đã thất truyền.

(36) Xạ phúc: là một dạng trò chơi đoán vật. Những người học tập thuật chiêm bốc trong Kinh Dịch thường chơi trò này để nâng cao năng lực chiêm đoán. Người chơi phải dùng các cách thức bói toán để đoán xem vật được giấu bên trong lu hoặc vại đậy kín là gì.

(37) Đây là triết lý nhất đa tương dung (một và nhiều tương dung nhưng không tương đồng) của Hoa Nghiêm Tông, nghĩa là về số lượng, một và nhiều vật có thể dung nạp lẫn nhau, mà vẫn không phá hoại cái tương riêng biệt (an lập) của mỗi vật. Như muôn ngàn ngọn đèn thắp sáng trong một gian nhà, ánh sáng của ngọn này ngọn kia hòa lẫn với nhau, nhưng mỗi ngọn vẫn có ánh sáng của riêng mình.

(38) Thụ thể: là những protein biệt hóa để tiếp nhận các phân tử hóa học nội sinh (ligands) hay ngoại sinh (thuốc, độc chất).

(39) Khay Mantra: hay còn gọi là Man Trát, là một loại pháp khí thường gặp trong Trạng truyền Phật giáo, tượng trưng cho toàn bộ vũ trụ thu nhỏ vào trong.

(40) Lục Mang tinh: Ngôi sao sáu cánh, còn gọi là ngôi sao David, hay ngôi sao Do Thái.

(41) Tất cả đều là pháp khí của Phật giáo Tây Tạng.

(42) Trong tiếng Trung, âm đọc chữ Thomas rất giống với chữ Đường.

(43) Người quyết sách, cổ độc: Trong tiếng Trung, âm đọc của những từ này khá gần với câu nói của Sean.

(44) Kham bố là trụ trì của chùa lạt ma, đồng thời cũng là một chức quan trong chính quyền Phật giáo ở Tây Tạng xưa.

(45) Vị táng: Một hình thức chôn người chết, tương tự hỏa táng, thủy táng... Trong trường hợp này, vị táng là chôn trong dạ dày (ăn thịt).

(46) Liệu pháp cocktail: Tên chính thức của liệu pháp này là HAART, viết tắt của Highly Active Anti-Retroviral Therapy (Liệu pháp kháng retrovirus cực mạnh). Đây là liệu pháp sử dụng kết hợp nhiều loại thuốc với nhau đã làm giảm mạnh số bệnh nhân chết vì AIDS ở các nước phương Tây. Các chuyên gia coi liệu pháp HAART là một trong số nhiều yếu tố làm tỷ lệ tử vong do AIDS ở Mỹ năm 1997 giảm 47%. Năm 1997, lần đầu tiên kể từ năm 1990, AIDS rời khỏi danh sách 10 nguyên nhân gây tử vong hàng đầu ở Mỹ, từ thứ 8 tụt xuống thứ 14. Đặc tính quan trọng nhất của HAART là khả năng phá vỡ HIV tại những giai đoạn khác nhau trong quá trình sao chép của virus.

(47) Prion (viết tắt của proteinaceous infectious particle) là phân tử protein và không chứa một loại axit nucleic nào hoặc nếu có thì cũng quá ngắn để mã hóa bất kỳ một protein nào mà prion có. Trong cơ thể bình thường có thể có sẵn prion nhưng chúng không gây bệnh. Trong một điều kiện nào đó prion có thể thay đổi cấu trúc và gây bệnh. Prion gây nhiều bệnh nguy hiểm ở động vật và người, gây thoái hóa hệ thần kinh trung ương và giảm sút trí tuệ như bệnh bò điên, bệnh kuru ở người.

(48) Đại thực bào (tiếng Anh: "macrophage") là những tế bào bạch cầu, phân nhóm thực bào, có vai trò quan trọng trong hệ miễn dịch không đặc hiệu cũng như hệ miễn dịch đặc hiệu ở động vật có xương sống. vai trò chính của chúng là loại bỏ các thành phần cận bã của tế bào và tác nhân gây bệnh. Đại thực bào có thể lưu hành tự do trong máu hay cố định tại các tổ chức, tại đây chúng có tên gọi khác nhau. (Theo Wikipedia)

(49) Interferon là một nhóm các protein tự nhiên được sản xuất bởi các tế bào của hệ miễn dịch ở hầu hết các động vật nhằm chống lại các tác nhân ngoại lai như virus, vi khuẩn, kí sinh trùng và tế bào ung thư. Nó chỉ được tổng hợp khi có mặt các chất sinh interferon (còn gọi là interferonogen). Interferon thuộc một lớp lớn của glycoprotein được biết đến dưới cái tên cytokine (chất hoạt hoá tế bào). Interferon đóng vai trò quan trọng trong cửa ngõ miễn dịch, nó là hàng rào bảo vệ đầu tiên của

cơ thể chống lại virus và sự phát triển bất thường của tế bào. Nó là một phần của hệ thống miễn dịch không đặc hiệu (non-specific immune system) và được kích hoạt bởi giai đoạn đầu của quá trình cảm nhiễm trước khi hệ miễn dịch đặc hiệu (specific immune system) có thời gian để phản ứng. Cần phân biệt interferon nội sinh được sinh ra trong cơ thể và interferon ngoại sinh do nuôi cấy tế bào ngoài cơ thể. (Theo Wikipedia)

(50) Vu vương: Vua phù thủy.

(51) Tam Giang Nguyên: Nằm ở tỉnh Thanh Hải trên cao nguyên Thanh Tạng. Vùng này là khởi nguồn của ba con sông lớn Trường Giang, Hoàng Hà, Mê Kông, nên được đặt tên là Tam Giang Nguyên.

(52) Vắc xin sống giảm độc lực: là loại vắc xin được điều chế từ virút hoặc vi khuẩn còn sống nhưng đã qua nhiều công đoạn nuôi cấy làm giảm độc lực của tác nhân gây bệnh này. Về lý thuyết, khi vắc-xin được sản xuất đúng quy trình chuẩn, thì các virút hoặc vi khuẩn dù còn sống nhưng đã được làm giảm độc lực rồi, sẽ không gây bệnh khi đưa vào cơ thể con người.

(53) Vắc xin chết: là loại vắc xin mà thành phần của chúng có chứa toàn bộ hoặc một phần xác chết của virus hoặc vi khuẩn nào đó. Khi tiêm vào cơ thể, những thành phần này không gây bệnh cho con người mà chỉ có vai trò kích thích cơ thể sản xuất kháng thể chống lại mầm bệnh.

(54) Michael Young: Không thể chứng thực được thông tin này, có thể đây là thông tin mà tác giả hư cấu.

(55) Chữ phẩm: □

(56) Hải Đế Luân: Trong Ấn Độ giáo và một số nền văn hóa châu Á, luân xa là trung tâm thu phát năng lượng trong cơ thể người, có bảy luân xa chính nằm dọc theo cột sống lên đến đỉnh đầu. Hải Đế Luân hay Mūlādhāra (Luân xa gốc) là luân xa nằm ở đốt xương sống cuối cùng.

LINK Truyện:

Mật Mã Tây Tạng

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/mat-ma-tay-tang-3265128.html>

LINK Chương này:

Chương 235: Kết thúc bằng một tấm ảnh - nhìn em một lần đi

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/mat-ma-tay-tang-3265128/chuong-235.html>